

žena **SLOVA**

5
1974

*SVICE NOHAM MÍM JESLO VOTVÉ
ASVĚTLO STEZCE MEI*

Z 119,705

DOBRÝ NEKLID

Slavný učenec Erasmus Rotterdamský, současník reformace, vypráví v jednom ze svých spisů následující historku:

„Jeden Holanďan, velký labužník, který si liboval v hodování, seděl kdysi na bohaté hostině a podle svého zvyku se statně tužil. Aniž by to byl zpozoroval, posadil se poněkud blízko krbu, takže jeho slavnostní oblek začal brzy doutnat v místě, které bylo nejblíže ohni. Jeden jeho soused u stolu si toho všiml a řekl mu:

„Poslyš, musím ti něco říci!“

Ale vznešený hodovník nechtěl být vyrušován v rozkoší svého hrdla, a proto odpověděl:

„Rozmílý, soudě podle tvého obličeje je to, co mi chceš říci, nepříjemné. Prosím tě, odlož to, u stolu se má srdce otevřít jen příjemným dojmům a sdělením!“

Soused tedy mlčel a klidně se díval, jak šosy nenasytovy se pomalu mění v hromádku popela. Když už byla hostina konečně u konce a hrdina hodovník, konečně nasycený, si rozepjal poslední knoflík u vesty, ptal se svého souseda:

„Nuže, příteli, cos mi chtěl říci?“

„Chtěl jsem ti jen říci,“ odpověděl soused, „že tvůj kabát hoří. Oba šosy už jsou úplně pryč!“

„Copak jsi ztratil rozum?“ volal labužník a hned vyskočil a počal ohledávat doutnající žvak. „Proč jsi mi to neřekl hned?“

„Chtěl jsem to udělat“, zněla odpověď, „ale tys mi zapověděl oznamovat nepříjemné věci, a tak jsem musel mlčet. Pak jsem se jen díval na doutnající oheň a v duchu jsem počítal, zda se dostane až na kůži.“

Milý čtenáři, to je divná historka, vid? A přece se denně opakuje! Což nesedí lidé jako tento Holanďan u stolu života, u svého obchodu, u svých zájmů a nedají se rušit žádnými myšlenkami. A což si to lidé nevykládají špatně, jsou-li upozornění na spásu duše a na hrozící oheň? A konečně, když už je oheň pálí na duši a ve svědomí, a to v hodině smrti, tu se najednou vzchopí a stěžuje si na jiné lidi a na Boha samého, že nebyli dříve varováni. Milý příteli, byl jsi často varován, ale nechtěl jsi slyšet a pamatovat, protože ti svět byl příliš milý a tys nechtěl být rušen ve svém počinání. Bůh ti buď milostiv, abys byl alespoň jako „hlaveň vychvácen z ohně“. . . .!

upr. tp

Častokrát hnalo mne na kolena neodolatelné přesvědčení, že nemohu jít k nikomu jinému než k Bohu.

Abraham Lincoln

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radoù. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

BOŽÍ CTITELSTVÍ

VI. VELKÁ PRIPRAVA

Zdá se, že je konečně vše v životě Davidově připraveno a nic nebrání, aby mohl Bůh přijít k svým právům. Všimněme si však nyní ještě postupu v Davidově chování, aby mohla truhla Hospodinova spočítout na svém místě!

V první řadě je to A) pravá příprava, pak B) pravé slovo v dané situaci a posléze C) pravý transport na D) pravé místo!

A) K OTÁZCE PRAVÉ PŘÍPRAVY Davidovy:

1. stavění vlastních domů ve vlastním městě – 1Pa 15:1

Na první pohled tato věc vůbec nesouvisí s otázkou Božích práv v Davidově životě. Ale již ve 14:1–3 jsme si ukázali, že Bohu se v první řadě jednalo o to, aby David přišel k svým právům v Bohu podle Božího srdce a teprve potom má Bůh zájem přijít k svým právům v Davidovi! (srov. 1Pa 17:7–13!) Zde je právě ona podstata lidského problému: že člověk ve své zaslepené porušnosti hledá všude, ve všem možném a všemožným způsobem svá domnělá práva, jen ne u Boha, v Bohu, a, což je velmi důležité, V JEHO DUCHU!

Snad bychom mohli namítat, že v našem případě David původně svá práva nehledal – že se mu zcela nesoběsky jednalo o práva Boží – o vhodný přibytek pro Hospodinovu truhlu. A přece tomu nebylo tak doslova. On uplatňoval své právo na Boha vlastnický – vnucoval Mu sám sebe, své názory a představy, a od Něho se nadál jejich splnění. To nebylo a nemohlo být v žádném případě „dání místa Bohu ve svém životě“, ale „dání místa sobě v životě Božím“! David si musel uvědomit, že Bůh uplatňuje své vlastnické právo na něho a že chce být v Davidově životě zcela svrchovaným Pánem, bez něhož nelze jednat, s nímž nelze smlouvat či dokonce polemizovat!

Z uvedeného jasně vyplývá, že teprve ze zjevení a tedy i pochopení a respektování svrchovaného panství Božího ve vlastním osobním životě křesťanové vyplývá zjevení, pochopení a správné užívání vlastních práv křesťana v Bohu! Viděli jsme, jakým výchovným procesem musel David projít, aby správně podle Božího srdce viděl svá práva v Bohu a Boží právo ve svém vlastním životě a na celý svůj život. Viděli jsme, jak Bůh po zásahu své přísné svrchovanosti, kdy vyžaduje bezvýhradný respekt své vůle (viz 1Pa 13:9–12!), vystupuje na druhé straně s láskou, porozuměním a respektem Davidové potřeby vlastního přibytka (1Pa 14:1–2), aby tak přivedl svého služebníka k porozumění sobě – Bohu a potřebě i účelu svého přibytka mezi svým lidem (1Pa 15:12–15 a 1Pa 17:4–7)!

Nuže, David si nyní podle Božího přání staví domy za okolnosti, kdy mu tato činnost není břemenem ani osidlem k opouštění Boha, ale prostředkem k vnitřnímu sblížení s Ním, kterého tu dříve nebylo! Jaký to vzácný poukaz na skutečnost, že „nejen já, ale i můj dům budeme sloužiti Hospodinu“ (Joz 24:15), protože nejen já, ale i též vše, co Bůh skrze mne vzdělává, náleží Jemu a má smysl jen tak, že toto vše Mu slouží – je Mu vždy cele k dispozici (1Pa 17:11–13)!

Jak důležitá je otázka zázemí pro úspěšný boj křesťana! A jak problematická je jakákoliv účast ve službě „Hospodinově truhle“, není-li v ní s námi celý náš dům! Nestačí pouze spokojit se tím, že máme věřícího partnera a věřící děti, ale jde o vládu Kristova Ducha ve vzájemných vztazích a o prioritu zájmů Božího království nad sobeckými nároky rodiny, jako celku či jednotlivých rodinných příslušníků, které tak často ochromují Boží služebníky a vyřazují je z dila Páně! Jaký pak div, když „transport truhly“ nejde kupředu pro „neochotu či nezpůsobilost Levitů“ (1Pa 15:13)!

Pak Hlavnin nenalézá místa k spočinutí. Jak varovný a přímo odstrašující je stav a osud domu ELIHO kněze a hmotná i duchovní bída Božího lidu, vyjádřená „zajetím Hlavninovu truhly nepřitelem“ (1S 3:12–14 a 4:11–22)!

David „nastavěl sobě domů“, ale podle Božího srdce! Umožňujeme našemu „nebeskému Davidovi“, aby svou mocí provanul naše manželství a rodinný život svým duchovním rozvlažením – a tak byly vytvořeny nutné zdravé předpoklady pro stabilitu Ježho domu – v církvi – a nic nebránilo Ježho požehnání?

2. připraveni místa pro truhlu Boží – 1Pa 15:1

Jak důležité je mít místo pro Boží truhlu! Nejde o ledajakou věc a proto také nemůže jít o ledajaké místo! **Přebývání „truhly“ bylo věci životní důležitosti u Davida** a proto jí připravil nejvzácnější místo, které se dalo nalézt! Leč nešlo jen o místo samé – o jeho vyhledání a vhodnou jeho volbu, ale zejména o jeho přípravu! O jeho zpřistupnění a kultivaci!

Jaký to obraz našeho srdce a především jeho vyprázdnění od všeho, oč by se měl v našem životě Pán s kýmkoliv a o cokoliv dělit! Jak často to bývá pro nás tak těžké otevřít Mu na jeho klepání celé své srdce ochotně a ihned! Vpustit Ježho do všech „komůrek“ a nic si pro sebe nenechat, co bychom Mu neodevzdali! Kde bychom si chtěli uhájit své vlastní právo na rozhodování a Jemu je chtěli odpětít! Jak je nám to často nesnadné porozumět, že vše, co je naše, patří Jemu – a vše, co je jeho, chce On dát nám! Hlavnin chtěl dát své truhle odpočinutí na místě vyprázdněném a připraveném Davidem – a to mohl učinit pouze tehdy, když se Mu David cele a celým svým srdcem oddal. Jak krásný a vždy připraveným místem byla BETÁNIE s Lazarovým stolem, Martinou službou a Mariinou poctou, místem, které Pán nikdy nemohl na svých cestách pominout! Myslím, že není třeba zpívat píseň „Ježiši, mne nepomíjej“, jestliže máme vždy pro Pána připravené místo, od všech našich věcí vyprázdněné – ve všech situacích našeho života. Takové místo On nikdy nepomíjí!

3. roztáhnuti stánku – 1Pa 15:1

Výhoda v nevhodě! Alespoň ten stánek je možno „roztáhnout“, když nic lepšího nelze. Jak rád to David činí, byť trpí vědomím, že „truhla Hlavninova“ si zaslouží trvalý a nade vše krásný a důstojný příbytek, jehož realizace mu je nedostupná. Jaká to pro nás bolest, že nemůžeme dát Pánu nic jiného a nic víc, než pouhý stánek svého nešličného, všem bidám a bolestem podrobeného – dočasného a smrtelného těla. PAVEL hovoří o „pokladu v hliněné nádobě“ (2K 4:7), o rušení „zvenitřního člověka“ (v. 16), o zboření tohoto „stánku zemského přebývání“ (2K 5:1–2) a z milosti Ježho proniká k jeho účelu a smyslu (2K 12:9–10). Ano, dočasná existence tohoto „stánku“, která je v rozporu s drahocenností jeho obsahu, má svůj hluboký smysl! Vždyť jedině na principu tohoto kontrastu může být onen obsah plně oceněn. Vždyť je to tichost, pokora, poslušnost, bázeň Ježho, trpělivost – ona krásy obětující se lásky Ježho v Kristu ukřížovaném, která se má zjevit v pří nás. Ta krásy, již má do času posloužit pouhý stánek! Ale jen tehdy, když jej nebudeš setřít, ale „rádně jej roztáhneme“ (Mt 16:24–26) a ve vědomí vlastní neschopnosti a závislosti na Bohu budeme sloužit svým bližním k věře, lásce a naději – a tak sloužit Bohu. Onen stánek nám má vždy posloužit k vědomí, že to, co je z těla, bude zbořeno – zahyne, ale to, co je z Duchem Ježho – co je uvnitř stánku, to zůstane na věky a dostane stavení, příbytek od Boha připravený na tom nejkrásnějším místě – v nebesích, v jeho věčné přítomnosti.

Dnes tedy ještě „pouhý stánek“ – a přece je „chrámem Ducha svatého v nás“ a ač mu nejsme nic dlužni (R 8:11–12), přece jím můžeme a máme sloužit v pohodě i nepohodě „života na poušti“ (1K 6:19–20)! Jaká to bude sláva, až pro Ducha Kristova přebývajícího v nás nebude stánku více a budeme tvořit onen věčný příbytek Ježho přebývání v nebesích!

Otzáka „roztahování stánku“ na připraveném místě se však také týká jiné věci: **podmínek pro zaslíbenou přítomnost a požehnání našeho Pána a Spasitele ve shromáždění Ježho lidu!** Bez individuální a kolektivní přípravy dítěk Ježžich na modlitbách a bez aktivní spolupráce všech bratří a sester na rozmanitých úkolech sborového života – bez tohoto „roztahování stánku“ pomíjí Pán naše shromáždění...

Na této skutečnosti záleží, zda ti Ježho požehná, zda jsi vůbec schopen jeho požehnání přijmat a zda si tě On použije k požehnání druhým!

Lze nyní resumovat, že pravá příprava pro plnost Ježho požehnání v životě Ježho dítka spočívá ve vyjasnění a přijetí správného – Ježho postoje k sobě, k Bohu a k blízním od nejbližších ve vlastní rodině a v rodině dítka Ježžich až ke všem blízním, s nimiž přicházíme do styku. Tento správný postoj vytváří při nás jedině Duch svatý skrze ukřížovaného a zmrtvýchvstalého Krista!

B) K OTÁZCE PRAVÉHO SLOVA Davidova:

Jaké vzácné poznání předchází Davidovo slovo! Než je David mohl vyslovit, co všecko se muselo v jeho životě odehrát, co všecko vytrpěl a zakusil pro svou povrchnost, tělesnou horlivost a životní omyly. Čemu se všemu musel v Ježho škole naučit! Jak nyní váží každé slovo, s jakou odpovědností, bázní, ale také i jistotou je vyslovuje! On nyní zná Boha! On nyní nemluví sám od sebe či ze sebe, on nemluví to, co se libí lidem. On mluví to, co je podle Ježho srdce, s čím se plně ztotožňuje Bůh – mluví již ne více slovo své, ale Ježho! Mluví na základě osobní zkušenosti s živým, svrchovaným, ale též láskyplným Bohem. To slovo je stručné, jasné, adresné a mocné svým apelem na člověka a jediná správná reakce na ně je – poslušnost!

K uvedenému slovu připojuje ve v. 13 slovo vyznání a pokání, které svědčí o tom, že pravé Ježho slovo v ústech Jeho služebníka je vždy důsledkem předchozího Ježho jednání s ním! Všimněme si nyní jeho obsahu:

1. truhlu Ježho nosí pouze Levitě – 1Pa 15:2.

Jde o nošení, nikoli vezení, ne každým, ale Levitě – a jde o nejvzácnější z předmětů bohoslužebného rádu – truhlu Ježho, ne lidskou!

Truhla je symbolem božství a lidství Kristova, tajemství jeho prorockého, kněžského a královského charakteru a omilostnění hříšníka na obětním principu, který jedině On tak dokonale uskutečnil, naplnil. V ní je zobrazena veškerá krásy tajemství Ježho srdce a jeho zjevení na odiv, těch, kdo mají jeho Duch, ale současně též je v ní vložená tříha neprozumění, nepochopení a zavržení Krista na bedra jeho učedníků na této zemi, kde On a proto také ani oni nemají místa zůstávajícího, jsouce pouhými poutníky. Jak vzácná to úloha – nést Krista v kráse Jeho spasitelného díla tomuto světu a tímto světem – mit účast na Ježho časném utrpení, ale též věčné slávě! Chápat „rozkos Ježho jeho a lehkost Ježho břemene“ (Mt 11:29–30)! To mohou jen Levitě! Jen ti, které „On učinil králi a kněží Bohu a Otci svému“, které On zamílal a umyl od hříchů jejich svou krví (Zj 1:5–6)! Jen ti, kteří jsou v této službě Bohu nenahraditelní a nezastupitelní! Jaká vzácná výsada pro tebe, bratře, sestro! Ve všech zemských povinnostech jsi zastupitelný, nahraditelný, jen v nesení Krista lidským duším a v službě Jemu nikoliv! Tuto službu ti svěřuje Bůh! Proč se jí vyhýbáš a dáváš přednost službě tělu a jeho myslí? I k tobě zní zcela jasné toto Ježho slovo: „POSVĚT SE I BRATŘÍ SVÝCH, VNES TRUHLU, KDEŽ JSEM JI PŘIPRAVIL! (Neboť zpočátku jste toho nedbali a Hlavnin nás se na nás obořil, neboť jsme Ho nehledali náležitě!) (1Pa 15:12–13)!

Jak důležité je ono slovo nést! Zde je vyloučeno jakékoli pohodlí, kterým by si člověk tak rád svou úlohu ulehčil v podobě „vozu lidské moudrosti s její filosofií, vědeckými poznatkami a působivou formou lidské výmluvnosti“ neb i oněch „nových vozů“ libívých dobových výkladů a „kritických“, „tolerantních“ a samozřejmě kompromisních a „rozumných“ názorů, jimž ztratí „sůl svou slanost a světlo se ukryje pod kblec!“ Nesnažme se nikdy nahrazovat „nesení té truhly“ téma vozy jen proto, abychom neztratili v očích některých lidí „svou cenu“ a vyhnuli se tak obtížím, které s sebou nese Kristovo svědectví! Vždyť jde o Ježho slovo a ne naše! A ono je prosté, srozumitelné, jasné a vždy mocné natolik, aby se nevrátilo zpět prázdné! A Ježho slovo – Krista je nutno nést tím Ježžich způsobem – v Ježžich Duchu (a to je tvá levitská úloha, k níž jsi Bohem zrozen a povolán), a ne „vézt lidskými prostředky“ a chtít jeho směr a cestu podle vlastních představ regulovat!

2. Levitě zajisté vyvolil Bůh k nošení Ježho truhly – 1Pa 15:2.

Obsah tohoto slova jde ještě hlouběji. Zde se jedná o Ježho vyvolení tebe k tomu,

abys nesl Krista a Jeho evangelium a pro toto vyvolení snášel těžkosti a protivenství na zemi! Jaká to předivná skutečnost!

Bůh věděl, KOHO má nechat vejít na svět jako Levítu. Bůh již dávno ty své Levity viděl, již dávno je viděl v souvislosti o ve spojení se svou truhou! Dávno před tím, než je nechal vejít na svět a do jejich zvláštních úloh, věděl, s jakou opravdovostí, láskou a hrůzou se jich ujmou. Bůh tě viděl již dávno před ustanovením světa, že budeš toužit po Kristu, že Mu otevřeš své srdce, že Jej přijmeš, že se Mu oddáš, že budeš ochotné a rád brát na sebe všecky důsledky této výry – že rád poneseš s druhými „tiži té truhly“ na „svém sochoru“. On také ví, jak jí neseš a poneseš a až kam jí doneseš, žda se zpěvem a radostí, či se stýskáním – nebo, zda a kdy se budeš zepečovat jí něst dál...

On věděl, On ví, On podle toho říká s Tebou počítá či nepočítá, ale nikdy tě neomezuje, neznásilňuje a k ničemu neříká, aniž to kdy činil a učiní! Vyvolil, protože předvíděl... I ty jsi si vyvolil a vyvoluješ – své „levitství“ a svou účast v nesení té „truhly Boží“ zcela dobrovolně jako výsada a ne povinnost, dobrovolně a rád, nikdy ne z donucení!

Zde se však také jedná o Boží vyvolení tebe pro zminěné slavné úlohy jen v souvislosti s obecenstvím a v obecenství! Zádný Levítu nenesl nikdy onu truhlu Hospodinu sám! Ať již stál kdekoliv, vždy byla možná jeho služba v nesení truhly pouze ve spolupráci s druhými Levity! Jak velice záležel úspěšný transport na podřízení individuality jednotlivce celku a na vzájemném respektu a ohledu jednoho k druhému! Jak musel být každý připraven na klopýtnutí vlastní a druhého a jak jen v obecenství – ve spolupráci nejen souseda, ale všech navzájem se mohly vynovnit a uhladit důsledky hrbolaté cesty, jimž je s onou truhou vedl Hospodin! Jak absurdní se nám v této souvislosti jeví myšlenka, že by jeden Levít měl vadit druhému, jeden na druhého přesouvat svou vlastní záťaž, nebo přebírat záťaž druhého – osvobozovat ho od ní a činit jej zbytečným, nebo jeden druhému dokonce podrážet nohu či pro klopýtnutí toho či onoho prostě tyto Levity vyhnat a hmoždit se s truhou sám, nebo je opustit a nechat truhlu Boží truhlu, ať se s ní vlekou jak chtejí! Kéž by ti, drahy bratře – sestro, byla jasná pravda o církvi, o nutnosti a potřebě obecenství, vzájemné úctě, trpělivosti a lásce bratrské – o potřebě snaženlivosti a solidarity v díle Páně, které může jít kupředu pouze na principu citlivé a harmonické spolupráce všech bratří a sester ve shromáždění a když bys pochopil závažnost slova o jeho, neopouštění! Také k této „levitské“ spolupráci, již žijí nebesa, jsi Bohem vyvolen! (Fp 2:3; 2K 5:14; 1K 13:7; 1K 12:12, 14; Ga 6:2 a 6:5; Zd 10:25–25!)

3. Levity zajistí vyvolili Bůh, aby mu přisluhovali až na věky!

Slovo „přisluhovat“ ukazuje na pomocnou službu služeb hlavní, kterou vykonává někdo jiný. Levitové „přisluhovali“ kněžím – synům Aronovým při výkonu jejich úlohy. Jak vznáme je, že slovo Boží označuje toto přisluhování přisluhováním Bohu! Zde je skryt významný poukaz na Toho, který je největší v Božím království právě tím, že je oním největším Služebníkem všech, Jemuž máme být k dispozici k přisluhování v Jeho díle služebnosti. Ano, sám Bůh vykonal a koná ve svém milém Synu tu největší a nejvzácnější službu, která kdy byla vykonána a to tomu nejubožejšímu a nejbědnějšímu ze všeho svého stvoření – padlému člověku – tím, že vzal všecky důsledky jeho pádu na sebe samého, vykonav pravou kněžskou úlohu obětování i úlohu oběti samé na Golgotě, aby mu vydobyl věčně platné vykoupení a záchrana (Zd 9:24, 25, 28). V tomto smyslu a v tomto Duchu se děje naše „levitské přisluhování“ našemu Nejvyššímu knězi – Pánu Ježíši – nesením zvěsti evangelia a svědectví Jeho moci v našem životě v účinné lásce, sloužící bližním k vře a tak žijíce Bohu ke cti a slávě. On vykonal tu hlavní službu za nás a bez nás – a my nyní smíme vcházet z milosti do jejich požehnaných důsledků nejen v jejím přivlastňování především pro sebe a ve ztotožňování se s ní, ale i v onom „přisluhování při Jeho a v Jeho díle“ pod vedením Jeho Ducha – Ducha svatého! Podstata naší služby „přisluhování“ je v tom, že je moc Jeho díla vidět přímo na nás, že je zjevována na našich životech – v našem smýšlení, mluvení a konání, v tom, že je Duch našeho Nejvyššího kněze, duch Jeho požehnaného díla zjeven v našem poměru k Jeho oběti a ve vyvzování praktických důsledků z ní jak pro věčnost, tak i pro časnost! V tom, že máme účast na oběti

Kristově nesením „Jeho jha“ na tomto světě a „břemena slávy Jeho“ na věčnost! V obou fázích našeho přisluhování nejde ve skutečnosti o naše dílo pro Boha a bližní, ale o Boží dílo v nás k požehnání bližním a Jemu k chvále. A k této vzácné úloze, která je smyslem tvého bytí, jsi bratře – sestro Bohem ZAJISTĚ VYVOLEN! Toto tvé vyvolení má věčný charakter a svým obsahem je věčné práve tak, jak věčný je Bůh a jak věčná je služba Jeho lásky svému stvoření! Davidovo porozumění pro postavení a službu Levítu ve světle Božího slova je tou nejvzácnější přípravou pro uskutečnění pravého Božího ctitelství. Máme i my „uši k slyšení a srdce k srozumění“ tohoto Božího slova, jíž On mluví adresně k nám – svým synům? -Kk

Na predné sklo spadli prvé kvapky novembrového dažďa. O to lepší je pocit pohody v aute. Prechádzam cez Mikuláš. Most, zákruta... zastávka autobusu, opodial ktorí nesmelo zakýval. Brzdím. V spätnom zrkadle sa náhľivo približuje paní stredných rokov. „Nevzali by ste ma... veľmi sa ponáhľam.“ Rozbieham sa a ona ešte dodáva, akoby na ospravedlnenie: „Ešte nikdy som nešla stopom, to dnes prvý raz... zmeškala by som do služby.“ „Ale prečo nie, veľmi rád...“

Padá drobný dažď. Stierače monotónne pracujú. Mlčíme obaja.

Myšlienky sa túlajú, jedna zaháňa druhú a všetky akoby chceli potlačiť tú jednu, kdeši v kútku zasunutú: mal by si jej povedať o Spasiteľovi... Ale ona ide iba pár kilometrov, sotva sa rozhovoríme, bude musieť vystúpiť... a vôbec, na túto tému sa vždycky akosi tažko začína, keby to ešte s mužom... Nie... Čože? Vraj dnes stopuje prvýkrát? To nemôže byť náhoda... a ja som sa ráno modlil aj za stopárov. Cítim; musím s ňou prehovoriť!

– Pani, — osmelujem sa — už ste niekedy rozmyšľali o tom, ako nás Boh miluje?

– Boh — ona na to — viete, niekedy si tak myslím, či vôbec existuje... — ... keď to všetko dopúšta, pravda, to ste chceli povedať?

– Presne to, sice úplný neverec nie som, ale nikdy som sa náboženstvom nezapodievala. Život som nemala ľahký. Vychovala ma teta, lebo už v detstve som osirela. Vydala som sa. Keď sa nám narodilo štvrté dieťa, manžel ma opustil. Celé roky som sa trápila sama — zdržiava pláč — a teraz... keď najstaršia, šestnásťročná, dcéra začala pracovať, chce mi ju vziať. Práve dnes som kvôli tomu bola na súde...

– Nuž, — hľadám slová (nemyslel som si, že sa toho toľko dozviem) — to veru nie je ľahké... ale nech by to dopadlo akokoľvek, prosím Vás, nestrácejte nádej... aj to, že sme sa stretli, berte ako dôkaz, že Boh sa o Vás zaujíma a miluje Vás... Len uvážte, ten najlepší z ľudí skončil takou bolestnou smrťou na križi — má to znamenať, že preto Boh neexistuje... keď to dopustíš?

– Á, Vy ste pán kaplán z Ružomberka, hneď ste mi boli akýsi známy...

– Nie, — smejam sa — kaplán nie som, ale to nič... rád by som Vám prečítať pár slov z Biblie. Už asi o sedemsto rokov skôr predpovedal Izaiáš, ako veľmi bude za nás triplete Syn Boží.

Bližíme sa k cieľu jej cesty. Zastavujem a z aktovky vyberám Bibliu. Čítam známe slová z päťdesiatej tretej.

— To naozaj napísal už sedemsto rokov predtým? — pýta sa potichu.
— Áno. A v tejto knihe by ste sa o ňom mohli dočítať ešte oveľa viac...
Lúčime sa. Slabuje, že poľadá kdesi doma Bibiu... dakuje dojato za slová povzbudenia.

A ja pokračujem v jazde.

Cesta stúpa na Donovaly. Lesy stmaveli. Azda bude aj snežiť. Auto prekonalo najvyšší bod a začína sa rozbiehať. V daždi stojí starší muž a palicou mi naznačuje, že by sa rár zviezel.

Dokrívkal sa k autu, jednu nohu v chodidle prifačovanú obvázom o galosu, opatne sa usadzuje vedľa mňa: „Juž, tá noha... mladý pán, ale som Vám vďačný... ešte hodinu by som tu musel čakať na autobus. Idem na Staré Hory k paní doktorke... Predvčerom som stúpil na hrdzavý klinec, i oľako sa mi zapaľuje... a trhá.“

Uháňame nadol. Na stráňach vlnká jeseň, ospanlivé drevenice... Páči sa mi jeho slovenčina. Hovorí o horách, chalupách, o vojnových časoch, ja načúvam (na moju tému naozaj niet čas, veď zákratko budeme v dedine)... A už sú tu Staré Hory.

Pomáha si z auta rukami i paličkou:

— Joj, noha, ako len... ste boli dobrý ku mne, dobrý... Nech Vám je prajná... Nech, nech Vám Boh odplati, ja len tak poviem, či ste kresťan lebo nie...“

— Áno, som kresťan — (tak predsa priležitosť) — Pán Ježiš je môj osobný Spasiteľ...

— No veď tak, tak, — odvetil uspokojene a privrel dvere.

Vyberám prvé zákruty na Štúre... či už kresťan lebo nie... napokon, kto by ho neodviezoval? Netreba z toho robiť vedu, povedal by niekto, tým menej teológiu. Koľkých stopárov denne zvezú... na to netreba viera, pravdaže... tie dve študentky — večné stopáry, čo som ich nedávno zobral... zdá sa, že ich neveľmi bavilo počúvať o Božej láske... reku, o čom sa tak s vami šoféri bavia, keď s nimi cestujete? Zdá sa, že po tej otázke vtedy trocha zmlkli... Kresťan, nekresťan... keď som sa toho muža, čo som ho viezol minule, opýtal, či ten svoj dom (veľmi sa ním nadchýnal, práve ho mal dokončiť) muruje aj po nedeliach, odvetil: „V nedelu? Šak by vás kresťania zežrali. Na našej dedine...“ Ale keď som sa mu priznal, že aj ja som kresťan, hlásil sa k kresťanom i on. „Nech vám Boh odplati...“ aké nekresťanské, pomôcť im v menšej veci a tú väčšiu zatajiti! Áno, „svečiť životom“, to predovšetkým, ale iba to? Kto im má povedať, že na večnosti sú iba dve možnosti. Kresťan, nekresťan... blaženstvo, muky.

„Niekedy si myslím, či vôbec existuje...“ Ako by aj nie, keď jej ešte nik nepovedal o Otcovi sŕdci a Ochrancovi vdôv... Že ju už možno nikdy neuvidím? On dá, aby jej nabudúce vydal svedectvo niekto iný — z kresťanov.

Lebo to je služba, ale i výsada, iba kresťanov.

-mk

Dobrá bázeň plyne z viry; falešná bázeň plyne z pochybnosti. Dobrá bázeň vede k naději, poněvadž se zrodila z viry a poněvadž človek doufá v Boha, kterému věří; špatná vede k zoufalství, poněvadž se človek boji Boha, v Něhož nemá viry. Jedna třída boji se Ho, aby ho neztratila, druhá, aby Ho nenašla.

Blaise Pascal

- Chceš-li byt dobrým lovcom lidí, dej své srdce na udici!
- Chceš se zbavit povinností? Nuže, vykonej ji!
- U malých hŕichů je zlé, že tak rychle rostou!

v.

NOE A JEHO ŽENA

Myslím na jednu ženu v Bibli, o ktorej neslýcháme mluvit a to z dôvodu, že Bible ani jediným slovom nezjednava, ja ká to žena byla, ba ani neuvádza jejé jméno.

A prečo práve o této žene můžeme číti „mezi řádky“ tak mnoho krásného a pro nás příkladného, že nemohu odolat a musím o ní vyprávět! Je to žena muže, který se jmenoval Noe. To je ten muž, který z rozkazu Božího stavěl koráb, v němž se svou rodinou měl být zachráněn před potopou.

Noe byl zvláštní muž. Jeho jméno znamená: odpočinutí — pokoj. Lámech, jeho otec, skládal v něm velikou naději, když mu dal práve takové jméno. Prý řekl: „Tento nám odpočinutí způsobi od dila našeho, od práce rukou našich, kterou máme na zemi“ (Gn 5:29).

O Noe čteme, že byl spravedlivý, dokonalý. Pramen jeho požehnaného života byl v tom, že chodil ustavičně s Bohem.

Tento jeho krásný poměr k Bohu byl tím pozoruhodnejší, že žil v době, kdy lidstvo šlo cestou převráceného srdce, zcela po vzoru Kaina, který: „Odešel od tváři Hospodinovy“ (Gn 4:16), tedy od Boha dál a dál. To znamená stále hlouběji zapadat do zkázy hřicha.

Jak strašné muselo být tehdy odvrácení se lidí od Boha, jak veliká jejich nepravost, vidíme ze slov: „litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi a bolest měl v srdci svém“ (Gn 6:6).

Presto se našel jeden člověk, který byl výjimkou, jeden, který žil podle slov písaně: „Blíž k Tobě, Bože můj, jen Tobě blíž.“ A tak i ten jeden bude zachráněn, „ale Noe našel milost před Hospodinem.“

Dále víme, jak Bůh jednal s Noem, s tím jediným z celého světa, s kterým mohl mluvit. S jinými nemohl? Nikoli. A proč? Protože neslyšeli, nerozuměli, nechtěli rozumět. Je zaujalo tělo a tělesný člověk nechápe Boha, Jenž je Duch.

Jen Noe slyší. A Bůh ho zasvěcuje do svého plánu, dává mu rozkaz o stavění korábu, rozkaz směřující k zachranění celé jeho rodiny. Ano, takhle to Bůh vždy myslí: zachránit celé rodiny. Ukázal to pak i v Egyptě, když nařízal smrt beránka k zachranění celé rodiny a tak se ohlásil i v Novém zákoně vzácnými slovy: „Věř v Pána Ježiše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj“ (Sk 16:31).

Věříme, že se Bůh nezměnil? že ještě dnes má na mysli zachranu celých našich domů? Jestliže věříme, tedy na tom stojíme, aby se tak stalo. Musíme připomínat Bohu Jeho zaslíbení, musíme se dožadovat jejich uskutečnění. Jestliže jsme podali žádost, musíme ji urgovat. Nikoliv proto, že by Bůh zapominal, ale aby se ukázalo, že nám o to opravdu jde.

Když tedy Noe slyšel Boží slovo o tom, co ještě nebylo vidět, věrou připravoval koráb k zachranění svého domu. Byl to snadný úkol? Nebyl! Stavět koráb jako skryší před potopou, kterou ještě nikde nebylo vidět, nebylo snadné. K tomu byla potřebná vira v Boží slovo. Bůh řekl, že potopu pošle a Noe věřil. Ale ti kolem něho nevěřili. Když stavba korábu trvala řadu let a vždy ještě potopa nepřicházela, každik posměchu a vtipu si užil od bezbožného okolí!

Jistě, že ho nazývali blázinem, zpátečníkem, blouznivcem. A jestli tehdy básnili, malovali a hráli divadla, jistě často pro zasmání byl na programu Noe a jeho koráb. Nechť se dělo cokoliv, Noe vytrval u víre v slovo Boží. A když uslyšel potom další rozkaz: „Vejdí ty a všecka čeleď tvá (tj. rodina) do korábu“, tak vešel (Gn 7:1). Opravdu, Noe byl vzácný muž viry, který vždy učinil právě tak, jak mu rozkázel Hospodin.

A nyní se podíváme na jeho ženu. Nevíme, jak se jmenovala, ale víme, že měla tři syny: Sema, Cháma a Jafeta a že každý z těch synů měl svou ženu. Není to pozoruhodné, že když Noe statečně a rozhodně šel opačně než druzí, k Bohu, že v této jeho šlépějích šli jeho synové, žena a nevěsty? **Synové odolali nátlaku bezbožného okolí!**

Pán Ježíš o této poslední době, ve které my žijeme, řekl: „**Jakož bylo za dnů Noe, tak bude i ve dnech Syna člověka**“ (Mt 24:37, 39) a apoštol Pavel napsal, že v posledních dnech nebudou poslouchat děti rodičů (2Tm 3:2).

Synové Noe, který stál sám proti množství, nedali na pomluvy proti otci, šli v jeho šlépějích. Vybrali si za ženy dívky, které sdílely jejich přesvědčení. Není to vše nějak v souvislosti i s vlivem ženy v Noemově?

Všimněte si, že třikrát slovo Boží cituje tuto rodinu vždy ve stejném uspořádání: „**Vejdeš do korábu ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou**“ (Gn 6:18). „**A protož přišel Noe a synové, i žena jeho i ženy synů jeho s ním ke korábu**“ (7:7). „**Toho dne vešel Noe, Sem, Chám i Jafet, synové Noe, žena Noe a tři ženy synů jeho s ním do korábu**“ (7:13).

Tedy vždy takto: „Noe, synové jeho a žena jeho“. Uzavřený kruh. Není tu patrné, že vliv otce na děti měl k matce zasílovala tím, že byla s otcem zajedno ve všem a zvláště v Božích věcech? Ze věrné, jako on, stála proti bezbožným proudům té doby? Můžeme to tvrdit, když nám slovo Boží nic víc nepraví, než: „**a žena jeho!**“? Můžeme! Neboť když Noe byl svou ženou v důvěře a v poslušenství Boží vůle zdržován, měli bychom to poznámená, tak jako v historii Lota, kde jeho žena i dcery váhaly vyjít ze Sodomy, takže andělé je chopili za ruce a násilím vydali. A měli bychom to poznámená jako v historii Joba, kde jeho žena projevila opačné smýšlení slovy: „**Ještě trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umří!**“ (Job 2:9). O něčem podobném však není v historii Noe nikdy zmínky, ale za to vždy jen ten krásný soulad: **O n a ž e n a j e h o ! Jaká to byla moc vzdurovat tlaku světa zvenčí, který jistě silně dorázel na syny Noe.**

K jednomu bratraru přišla vdova, velice skličená nesnášenlivostí svých dětí, které jí působily žalost nad žalost. Když své srdce v pláči vylila, bratr ji položil otázkou: „**Ale kde jen hledat přičinu, že vaše děti jsou takové?**“ A vdova odpověděla: „Není divu, že jsou také. Pokud můj muž žil, hádali jsme se den co den.“

Jinak tomu muselo být v rodině Noe. On ve všem dobrém vpředu, děti uprostřed a matka za nimi jako na stráži a tak to šlo vzhůru, k nebi, k životu, mezi tím co ostatní se řítili dolů, do záhuby...

Všichni? Ještě se nalézaly na cestě vzhůru tři ženy synů Noe. Tři, které musely být stejněho smýšlení s rodinou Noe, jinak by byly zahynuly jako zeťové Lotovi v Sodomě.

Smíme se domnívat, že i na tyto tři duše měla žena Noe vliv a to buď přímý nebo nepřímý, protože čteme: „**Žena jeho i ženy synů jeho**“. Syn, který si vpravdě váží své matky, jemuž je vzorem ženy, která činí domov šťastným, takový syn touží, aby dostal za ženu dívku, která by jeho mamince byla podobná.

Zdá se, že synové Noe i ve volbě svých žen šli rovněž v šlépějích otce, že totiž nejdali ukvapeně, ale s dokonalou rozvahou. Všimněme si, že se Noe ženil nápadně pozdě, až když mu bylo 500 let. Musel asi dlouho hledat, než v takovém bezbožném pokolení našel ženu stejněho smýšlení! Ať tomu tak bylo či nikoliv, vidíme, že trefil na tu pravou, což byla milost Boží, neboť: „**Dům a statek je po rodičích, ale od Hospodina manželka rozumná**“ (Př 19:14).

Synové Noe se ovšem oženili mnohem dříve, ale to neznamená, že ukvapeně, podle způsobu světa. A jestli naše doba začíná být co do bezbožnosti podobná tehdejší době, tak to již tehdyn ženili se a vdávaly ukvapeně. Dva se uvidí jednou, dvakrát, neuvažují, nedabají na radu zkušených, ježto prý lásku nelze omezovat. A tak za kratičký čas jsou svoji. Ale ovšem, jak lehce a rychle vejdou do manželství, tak zas lehce a rychle chtějí vylouznout ven, což je proti všem Božím pořádkům. Kterak by na takových rodinách mohlo spočinout Boží požehnání?

Dostala se mi do rukou kniha velice dobrého obsahu. A hned na první stránce mne zaujalo věnování. Žnělo: „**Věnováno drahé ženě, věrné matce našich dětí v srdečné láске a vděčnosti.**“ Cítíte to dobré ozvuďší takové domácnosti, teplo domova, odlesk ráje, kde žena stojí svému muži ku pomoci v radostech i strastech života den po dni, rok po roce až ku hrobu?

To jsou ovšem svazky manželství, které se uzavírají v nebesích, svazky, při kterých se v prvé řadě běre v úvahu vůle Boží.

Ještě se zamyslime, kde bylo hlavní působiště ženy tak velikého vlivu. Doma! V její rodině. V takovém docela malém kruhu. A z tohoto kruhu nevyšla ani do shromáždění, jako my chodíváme. Proč? Nebylo žádných shromáždění. Nezašla ani k sousedkám občerstvit se rozhovorem o Božích věcech. Proč? Nebylo těch, které by měly zálibu v duchovních rozhovorech. Všechno spěchalo od Boha dál a dál. Nikdo nevěřil.

A tak Noe připravoval koráb k zachování svého domu, při čemž mu jeho žena byla pomocnicí.

Četla jsem, jak jednomu člověku z tohoto místa v Bibli vytrysklo světlo, aby měl pravé názory na práci muže i ženy v rodině. Takté uvažoval: „**Vírou Noe staví koráb. To byla velká stavba. Ale její účel?** Jen pro zachování jeho rodiny. To je málo! K takovému účelu cvičil víru, ten dar Boží? Vždyž život člověka na této zemi, rodinný život, to je věc tak obyčejná, všední. Což by takové místo mělo být snad chrámem Boží služby? Rodina je světská věc a ty všední povinnosti v domácnosti nemají nic společného s náboženstvím člověka. Jsou to příliš nepatrné, malé věci, než abych jim dal místo vedle čtení Bible a zpívání žalmů. Jít do shromáždění, to je služba Bohu, ale práce doma je služba lidem.“

Takhle myslí onen člověk, když četl o Noe v Bibli. Ale pojednou mu vzešlo světlo, takže došel k závěru: „**Když čtu bedlivě toto místo, praví mi vnitřní hlas, že mé smýšlení je nepravé. Celý jeho zemský život vykazuje pouze tu práci a je mu to od Boha přičteno k spravedlnosti. Záchrana jeho rodiny byl okruh jeho působnosti a poněvadž tento úkol vyplnil všemi svými silami, je připojen k zástupu reků viry** (Žd 11:7).

A tak, moje duše, když skončí své rozjímání slova Božího, když skončí modlitbu, něříkej, že opouštíš dům Boží a jdeš teď do domu svého, ale jako žalmista David řekní: „**Jedně věci žádal jsem od Hospodina, té vždy hledat budu: abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého**“ (Ž 27:4). A tak, je to možno? Ano, tak, že budeš spátovat dům Boží i v své domácnosti. Právě na svou domácnost hled jí jako na místo Boží přítomnosti, kde právě těmi nejobyčejnějšími věcmi možno sloužit Jeho svatým cilům, kde ve všech zkouškách, které právě z tohoto života vyvěrají, se má naše víra osvědčit jako zlato.

A tak v rodině Noe den za dnem, týden po týdnu, rok po roce to byla tatáž všední práce, ale přitom užší a užší obecenství s Bohem a neochvějná víra v Jeho slovo. A tu konečně přišel onen rozhodující den, který se však na začátku nelišil od dnů druhých. Zevně nic nenasvědčovalo konci. Slunce vzešlo jako obyčejně, lidé šli svými cestami, jedli a pili, ženili se a vdávaly, mezi tím co Noe podle rozkazu Božího vcházel do korábu a s ním synové jeho žena jeho a ženy synů jeho, celá rodina. A čteme, že Hospodin za nimi zavřel.

Tu pak přikvačila potopa, v níž zahynulo všecko, co včas nehledalo úkryt v korábě. A Pán Ježíš dobu, do které vcházíme, připodobil té „**jakož bylo za dnů Noe!**“ (Mt 24:37, 39).

Nevíme, jak dlouho ještě potrvá doba Jeho milosti, v níž každý od Boha vzdálený se může ještě vrátit a nalézt skryší v korábu, kterým je ON sám, Pán Ježíš, Spasitel hříšníků.

Ale viz svůj úkol, sestro! Nechť je tvá domácnost svatyní, nechť je to každá nejobyčejnější práce službou Boží, kterou konáš ochotně, věrně, nechť v pevné víře ve slovo Boží a životem podle toho slova upevňuješ nebeský vliv na celou tvou rodinu!

B. J.

Se svolením opsáno z VEČERNICE III/IV 1935
připr. D. Z.

(3. pokračovanie)

Dnes sa zamyslime nad otázkou **VYLIATIA DUCHA SVÁTÉHO**, pretože to súvisí s dosiahnutím istoty, že sme pri znovuzrodení obdržali dar Božieho Ducha. Čítame o tom v Sk 2:33: „Vyvýšený súc tedy pravicou Božou a dostanúc zasľúbenie svätého Ducha od Otca **vylial** toto, čo vy teraz vidíte a čujete“.

Na akom základe Pán Ježiš dostal zasľúbenie Ducha, aby ho vylial na svoj ľud? Pretože bol vyvýšený. Už pred svojou smrťou Pán Ježiš upozorňoval učeníkov: „Lebo ak neodídem, Tešíteľ nepríde k vám“ (J 16:7). Vyliatie Ducha teda nemá nič spoločné s mojimi, alebo vašimi zásluhami, neprihádza do úvahy to, akí sme my! To bolo záležitosťou iba Pána Ježiša a Jeho milovaného Otca v nebesiach. Pán Ježiš je oslavnený a preto bol vyliaty svätý Duch. Všetko je jeho zásluha, ako odpustenie hriechov, dar večného života, tak i dar Ducha.

Ako to, že moje hriechy sú odpustené a mám istotu večného života? Na základe čoho mám túto istotu? Nie pre svoje pocity, skutky, kresťanský život, pre nič podobné – jedine pre preliatu krv Pána Ježiša na Golgate, pre Jeho smrť a zmŕtvyhvanie! Vierou som si túto skutočnosť privlastníl. Ako to, že mám Ducha Božieho? Nie preto, že som oň prosil, že môj život je teraz dobrý, pekný, spravodlivý; nie, tak človek si nemôže Božieho Ducha „zaslúžiť“. Má mňa Božieho Ducha, lebo Pán Ježiš odišiel z tejto zeme k Otcovi, lebo bol oslavnený. A túto skutočnosť sme prijali vierou podobne, ako odpustenie hriechov a istotu večného života.

Učenici pri vyliati Ducha mali zážitok, mohli sa presvedčiť, že skutočne Duch bol na nich zoslaný, ale čo my? Chceli by sme mať podobné skúsenosti, nejako sa presvedčiť, že naozaj máme tento Boží dar!

Skutočne, pri vyliati Ducha na Letnici učenici zažili niečo neobyčajné. Nevieme čo cítili, ale chovali sa zvláštne. Niektorí o nich hovorili, že sa napili sladkého vína (Sk 2: 13). Peter to vysvetľuje citovaním proroka Joela. Keď však podrobne rozoberáme to, čo bolo predpovedané Bohom za proroka Joela (2:28–29) zistíme, že vonkajšie prejavy neboli tie isté. Joel neprorokoval, že tí, ktorí obdržia svätého Ducha, budú hovoriť jazykmi a naopak, učenici neprorokovali, nemali sny a videnia – tieto dôkazy zrejme chýbajú. Znovu sa vrátme k veršu 16 (Sk 2). – „Ale toto je to, čo je povedané skrbe proroka Joela...“ Znamená to, že to, čo sa odohrávalo pri učeníkoch bolo to, čo Joel predpovedal. „Toto“ má tu istú cenu ako „to“ u Joela. Tým je po-vedaná veľká pravda: vonkajšie prejavy prijatia Ducha svätého môžu byť rôzne a je treba priznať, že často i zvláštne, ale Duch je len jeden.

Niekto vykúpení po obdržaní Božieho Ducha pocitili veľkú radosť, u iných sa rozlahol v srdci zvláštny pokoj, iní boli ponúknutí tak, že ich život sa úplne zmenil, dostali zvláštnu silu k spravodlivému a pobožnému životu. Niektorí plakali, iní však nepocitili nič. Prítomnosť Ducha Božieho vo svojom srdci pocitili teda niektorí silnejšie, iní slabšie. V tom sa nedá predpísť, alebo definovať, čo musí veriaci prežiť. To je Božou záležitosťou, ako dá tomu bratovi, onej sestre poznáť, že mu dáva dar Ducha. Boh nepostupuje so svojimi dietkami stereotypne. Nesmieme tedy svojimi predstavami a predstavami zabrániť práci Ducha Božiemu vo svojom živote, alebo v živote spolužíprených. Nevyžadujme pre seba ani druhých zvláštne znamenia zostúpenia Ducha Božieho, ale príjmime tento Boží čin vierou na základe povýšenia a oslávenia

Pána Ježiša. Príjmime túto skutočnosť vierou! Ak ste mali v tejto otázke pochybnosť, povedzte ešte dnes na svojich kolencach Pánovi, že pre Jeho smrť na kríži máte od-putenie hriechov a istotu večného života a pre Jeho povýšenie a oslavnenie máte dar Božieho Ducha. Radujte sa z toho a chváľte Ho celým srdcom.

Pavel píše Koríntanom: „Či neviete, že vaše telo je chrámom svätého Ducha, ktorý je vo vás...?“ (1K 6:19). Oni akoby na to zabudli, keď svojim životom Ducha zarmucovali, boli telesní, nedospeli, zmietaní všeljakým učením, mali medzi sebou spory, atď. Pavel im nepovedal, že ešte nedostali Ducha, preto sa u nich takéto výstrelky objavili, ale ich upozorňuje, aby si uvedomili, že majú Ducha a preto majú chodiť Duchom a nevykonávať skutky tela! „Či neviete...?“ Aj my potrebujeme si to častokrát uvedomiť, že máme Ducha a že prostredníctvom Neho chce v nás prebývať Boh i Pán Ježiš. Porozumeli sme tomu, že mať vo svojom srdci Ducha svätého zna-mená mať v srdci živého Boha? Viete, moji drahí, že Duch, ktorý vo vás prebýva, je opravdu Boh? Keby sme si uvedomili veľkosť tohto Božieho daru a predstavili ne-smierne veľkosť prameňov ukrytých v našom vnútri! Mocný a živý Boh, skutočný Boh prebýva vo mne! V Nom je taká sila, ktorá môže odstrániť každý môj žiaľ, nepokoj, starosť, bolesť; s Ním môžem zvíťaziť nad každým pokusením, hriechom, nad tým Zlým. V Nom je sila, ktorá môže pohnúť mojim okolím, pocíti to moja rodina, susedia, bližní, vie o tom zbor.

Tak sa nám čiastočne odhaľuje aj príčina, prečo mnogí kresťania sa neradujú z daru Božieho Ducha, prečo stále čakajú na nejaké zvláštne znamenie alebo na zvláštnu chvíľu, v ktorej ich Duch zmocní. Je to preto, že nevidia skutočnosť jeho prítomnosti vo svojom srdci a nedávajú mu preto miesto vo svojom živote. Žijú podľa svojho rozhodovania, riadia sa iba svojim rozumom a citom, neprenechávajú svoj život vedeniu Ducha. Keď niektorí kresťania nevifiazia nad pokušením, ale padajú do hriechu, to nie je v tom, že by nemali Božieho Ducha – ak urobili skutočné po-kánie a vierou si privlastnili dielo Pána Ježiša – ale príčinou je to, že si neuviedomujú prítomnosť Ducha, jeho moc vo svojom živote, že mu nedávajú právo nad sebou a svojím rozhodovaním. Dajme mu k dispozícii všetko čo máme, seba, svoje rodiny, majetok, čas. Ak sa to všetko stane jeho vlastníctvom, potom v nás môže plne pôsobiť a viest nás ku krásnemu, požehnanému a šťastnému životu. Potom to bude život z Krista a pre Krista.

-jos

ODPLATA NA MÍSTE

Lidem se vnučuje myšlenka, že-li Bůh, že by měl trestat za zlé činy **ihned, na místě**. Pak, že by si každý dal pozor.

To by šlo. Člověk by něco ukradl a začala by ho bolet ruka. Několikrát by to zkoušel, a pokaždé by to tak dopadlo. Pak by toho nechal. Jiný by zcizolozil, a hned by onemocněl. Jistě by se lidé následkem takových trestů hřichům vyhýbali. Sice by je lákala krádež, podvod, lež atp., ale neodvážili by se to dělat, protože by jim tímto způsobem byly postaveny meze, hrance. Ási tak, jako motoristy na silnici nutí k slušné a opatrné jízdě strach před cítelnou pokutou.

Kdyby Bůh chtěl člověku **zabránit** hřešit, řešil by to velkoryseji. Nehlídal by každého člověka. Jak to realizoval u zvířat? Krkta nenapadne, aby šplhal po stromech. Ovce neroztrhá a nesežere jiné zvíře. Bůh do nich složil program, podle něhož musí žít. Jsou to instinkty. Tak by to tedy jistě dovezl zařídit i u člověka. Člověk by pak nemusel myslet, rozhodovat se, činil by jen to, k čemu by jej vedl jeho pud. **Byl by z něho automat bez vlastní vůle.**

Bůh však stvořil člověka jak vyšší bytosť. Obdaril ho světlem rozumu, dal mu ducha a svobodnou vůli. Pro toto obdarování je život člověka mnohem bohatší, krásnejší než život zvířat. Svoboda ovšem neznamená, že člověk může volit mezi dobrem a zlem. **Kdyby nemohl volit, nebyla by to svoboda.** To je jeden z důvodů, proč Bůh málodky ihned postihuje hříšníka. Svoboda ale předpokládá odpovědnost. Jednou každý bude skládat Bohu za svůj život účty. A obdrží za své činy spravedlivou odměnu.

„Nebo, že ne ihned ortel dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.“

-al-

V stredoveku chrámy a katedrály tvorili dominantu na obryse dedin a miest. Boli to vzletné stavby dvi-hajúce sa do výšav, ich veže ako vztyčený ukazovák usmerňovali ľudí k Bohu. Človek vstupoval pokojne a zamknutý sadal si na kostlnú lavicu, divajúc sa na zátylia tých, čo sedeli pred ním. Klenutie gotických oblúkov za spolupráce úzkych vysokých oblokov viedlo jeho pohľad nahor. Strop sa strácal vo výške. Boh bol veľký a človek malý. V cirkvi bolo možné človeku upraviť svoj po-mer k Bohu. Dôraz bol na vertikálnom vzťahu. Cirkev nebola miestom, kde by sa človek mohol brátať s človekom.

KAZATEĽŇA

Ale ako možno obstať pred spravodlivým Bohom? Scéna vpredu dávala odpoved'. Pohl'ad, predtým za-meraný na oltár, sa teraz upiera na kazateľnicu. Kazateľ zvestuje Slovo Božie, lebo viera je z počutia. Naširoko sa rozlieha zvest o Kristovej láske, smrti i vzkriesení. Skrze vieru a jedine vieru môže byť hriešník ospravedlnený. Spasenie je dar. Hriešník môže byť uvedený do správneho pomeru k Bohu.

Reformačné cirkev boli cirkev zves-tovateľské. Dôraz bol na vertikálnom vzťahu, a mnohí poznali Boha živým spôsobom. Na rozdiel od knaza ka-

OLTÁR KAZATEĽŇA ASTÓL

OLTÁR

Ale ako možno obstať pred spravodlivým Bohom? Javisko pred lavi-cami dávalo odpoved'. Zábradlie od-deľujúce oltár od veriacich podčiar-kovalo odstup ľudí od Boha, ale knáz, ktorý slúžil za zábradlím, bol ich nádejou. Mohol načúvať ich vyznaniom a udeľovať rozrešenie. Mohol obetovať omšu a meniť chlieb a víno na ozajstné telo a krv Kristo-vu. Latinčine boli ľahké rozumieť, obrady boli zložitým predstavnením. Ale vedomie bázne a tajomnosti chvíle bolo hlboke. Treba žiť tak správne, ako len môžeme, a cirkev sa postará o ostatné. Cesta k Bohu viedla cez duchovenstvo. Tak žili mi-lióny, tak zomierali.

Za reformácie cirkevné budovy bo-li zhruba také isté, hoci často o vo-láčo menšie. V mestách ovládali scénu, spravidla boli zo všetkých budov najpozoruhodnejšie. Ešte stále sa stavalo podľa gotickej architek-túry a linie kostolov upozorňovali na nebo. Veže, ktoré sa vypínali nad strechami, ešte stále ukazovali smerom k Bohu. Chrám bol miestom, kde bolo možné počať Boha. Vertikálny rozmer je ešte stále v popredí. Ľudia sedia v radoch za sebou na tvrdých drevených laviciach, pohľad vyplňa-jú zátylky pred nimi.

zateľ bol zvestovateľom a nie pro-stredníkom spasenia.

Dnes v mnohých cirkvach nastal posun od smeru vertikálneho k horizontálnemu. Ľudské vzťahy sa pokladajú za prvoradé. Je to oblasť, ktorá bola príliš dlho zanedbávaná. Či nás Pán nepovedal: „Po tom poznajú všetci, že ste moji učenici, keď bu-dete mať lásku medzi sebou“ (Ján 13:35)? Teraz sú stoličky často uspo-riadené do kruhu a zdôrazňuje sa kontakt ľudí tvárou v tvár. Je tu vzájomnosť, viaciek spoločnej účasti, ne-formálnosť. Má to v sebe veľa dob-roho.

Ale v niektorých kruhoch sa môže zabudnúť na vertikálny vzťah. Zhromaždenie sa stáva miestom na liečbu kolektívom; cieľom je pomôcť človeku, aby rozumel lepšie sebe a svojmu vzťahu k ostatným. Dôraz je skôr psychologický než teologický. Môže sa z toho stať program na seba-zdokonalovanie a zdroje sa hľadajú v človeku samom. Je teda sústredený na človeka. A to nie je kresťanstvo.

STÓL

Cirkev podľa písom Novej zmluvy mala rovnováhu. Poväčšine sa zhromažďovala v domovoch a muži i ženy sedeli v kruhu. Bol to kontakt tvá-

rou v tvár. Ale uprostred bol stôl a na stole bochník chleba a kalich s vínom, znaky lásky umierajúceho Spasiteľa. Stredobodom zhromažde-nia bol Kristus, oddanosť Jemu a láska k Nem. Ľudia boli v správnom pomere k svätému Bohu pre Kristovu zástupnú smrť na križi. A tak ich myslí boli pribúhované k nebu, k svätému Bohu a zmŕtvychvstá-lému Spasiteľovi. Vertikálny rozmer bol veľmi silný, keď lámali chlieb a pilis z kalicha.

Ale križ má aj priečny trám a dô-ležitý je aj horizontálny vzťah. Hriech oddeľuje človeka nielen od Boha, ale aj od človeka. A križ odstránil toto oddelenie. Teraz je človek zmierený s Bohom, ale aj s človekom, jeho bratom. Ján vyjadruje túto skutočnosť: „...teda čo sme videli a po-čuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali obecenstvo s nami. A naše obecenstvo je s Otcom a jeho Sy-

nom, Ježišom Kristom“ (J 1:3)! – Hriech, ktorý ma oddeľuje od Boha, bol odstránený na križi rovnako ako hriech, čo ma oddeľuje od brata za spoločným stolom.

Križ preto vytvára skutočné brat-svo, pravú jednotu. Pri stole to vi-dime, keď sa divame ponad rozlo-mený chlieb na svojho brata. Ne-chceli by sme zostať nerozlomeni, tvrdi, kritickí, nezmierliví. Ako by sme mohli odmietať odpustiť, keď nám bolo tak veľa odputené a za takú hrôznú cenu! Láska Božia sa rozlie-vá v našich srdciach a my sme sta-vovaní v jedno v znamení križa.

Kruh vokol stola... Tu vidime rov-nováhu prvotnej cirkev. Oba rozmery, vertikálny i horizontálny, sú pritom-né tu v rodine Bozej. Je symetria a krása v tomto vzťahu, plnosť obecen-stva. Človek je v harmónii s Bohom a so svojim bližným.

Sprac.: mk

J A J S E M D V E R E - J A N 1 0 : 9

J

ežiš, ten veľký „Já jsem“, je vchodom do pravé cirkev, a prostredkem pripustu k samému Bohu. Dáva človeku, ktorý pribíhá skrze Ného k Bohu, čtyri prekrásné výsady:

SPASENÉ BUDE

Človek, ktorý zabiv človeka prchal a proběhl branou města útočišného, byl bezpečen. Když Noé vstoupil do dveří korábu, byl zachráněn. Nemohou být ztracení ti, kdo učiní Ježiše dveřmi víry pro své duše. Vejít skrze Krista do vnitřního pokoje zna-mená jistotu, že týmž dveřmi vcházíme do nebe. Ježiš, totiž jediné dveře, blahoslavené dveře, prostranné dveře, bezpečné dveře; a blahoslavený ten, kdo veškerou svou naději, že bude připuštěn ke slávě, skládá v ukřižovaném Vykupitelovi.

VEJDE

Nabude výsady, že smí vejít mezi Boží rodinu, sdílet chléb dítě a účastnit se všech jejich výsad a radostí. Vejde do komnat obecenství, k hodum lásky, k pokladům smlouvy a ke skla-dištím zaslibení. Vejde pred Krále králu v moci Ducha svá-teho a tajemství Hospodinovo mu bude odhaleno.

VYJDE

Na toto požehnaní bývá příliš zapomínáno. Vcházíme do světa pracovat a trpět – avšak jaká to milost, jit ve jménu Ježišově! Jsme povoláni vydávat svědecity o pravdě, potěšovat skličené, varovat bezstarostné, získávat duše a oslavovat Boha. A jako anděl řekl Gedeonovi: „Jdi v této síle své“, tak si Pán přál, abychom šli vpřed jako Jeho poslové v Jeho jméně a síle.

PASTVU NALEZNE

Ten, kdo zná Ježiše, nebude mít nikdy nedostatek. Vcházíme a vycházení mu přinese užitek, v obecenství s Bohem poroste a v napájení jiných bude sám napojen. Učiniv sobě Ježiše vším, najde vše v Ježiši. Duše jeho podobna bude zahrádě sylažené a studnicí vod, ježíž vody nevysychají.

C. H. Spurgeon

**JSEM
BLÍZKO
JORDÁNU**

Karel Kolman:
Jsem blízko Jordánu ...

Je za mnou trudná cesta pouští,
však zkoušil jsem: Pán lid svůj neopouští
a v každém boji litěm
je mocnou záštitou a pevným štitem.
Sel se mnou v žáru, chránil v boji,
dal okoušeti lásku svoji,
sloup oblakový v noci, po ránu
mne vedl blíž a blíže k Jordánu.

Jsem blízko Jordánu ...
Už slyším hukot rozbořených vod
jak hromu, vichru doprovod,
a za Jordánum zřím
zář slunce s kruhem ohnivým. —
Tam země zaslíbená čeká na mne
a Jeruzalém svatý, město slavné,
i odpočinek po boji
ve stínu palem — v pokoji.
A nad hlavou mi vchází slunné ráno,
neb na Golgotě znělo: Dokonáno!

Jsem blízko Jordánu ...
Mou hlavou kryje sníh již bílý
a v chabém těle není síly,
jen slabost, tíha, úava. —
Tím více hledím na Pána
a v Něho věřím, v Spasitele,
a Jemu svěřuji se cele.
Sám nestáčím už jít dálé,
však On je se mnou neustále,
a byl mě síly opustily,
On jistě dovede až k cíli ...

Jsem blízko Jordánu ...
Věř, rázem rozstoupí se vody
a volnou cestou přejdeš bez škody
na druhý břeh
kdo stavěl se v cestu
k úzاسu všech,
tam k nebeskému městu.
Však v prachu padne před Ním celá zem
a každý zvolá: On je vítězem!

23. 12. 1960

beseda pod javory

BESÉDA TŘETÍ

Dana: ...to bratr T. řekl moc hezky, že víra a láska k Pánu Ježiši nás musí vést k činnům.

Petr: Bojím se, že křesťané zapominají, a nás a sebe z toho nevyjmíme, že víra v Pána Ježiše je spojena s činy, s prací pro Něho a pro blížní. Také jsme to od bratra T. dnes slyšeli.

Anička: Měli bychom si to slovo Pána Ježiše „Cožkoliv jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili“, lépe zapamatovat... a lépe složit ve svých srdcích...

S těmito slovy a s takovými myšlenkami postává náš hluček po skončeném shromáždění. Vracejí se ke slyšenému Slovu, které na ně na všechny zřejmě mocně zapůsobilo.

Jožka: Připojuji se k Petrovi. Já sám jsem tu činorodou lásku svých pěstounů okusil sám na sobě, ale — a musím se vyznat — nevím, jestli bych sám byl něčeho podobného schopen. Když si vzpomenu, co jsem byl za „kvítko“ — a přece si mě moji pěstouni zamílovávali a vzali za vlastního ...

Tohle byl skutečný, a dnes s obdivem dodávám: odvážný čin milující víry. Pavla (s úsměvem): To jsi milý, že jsi k sobě tak upřímný, ale nechtěl bys mi povídат, jak ses k vaším dostal?

Jan, Anička: My jsme „přespolní“, my to také neznáme.

Jožka (nenehá se pobízet a usměje se na „žadatele“): Tak si pojďme sednout pod javory.

Dana, Alenka, Petr a Ivan: ... a my jdeme s vámi.

Jožka: Svě skutečně rodiče neznám, nevím o nich zhola nic. Vyrostl jsem, pokud sahá moje pamět, v dětských domovech. Na všechno si už nepamatují, ale to vím, že jsem byl pravý výlupek klukovských uličníctví a že jsem byl děcko turdohlavé a nezkrotitelné. Vychovatelé si se mnou užili.

Ivan: ... no koukejme se ...

Jožka (s úsměvem přijímá Ivanovu poznámku a pokračuje): Když se můj otec — když budu mluvit o rodičích, myslím ty nynější — tak tedy, když se můj otec po válce vrátil z koncentračního tábora, nikoho ze své rodiny už nenašel na živu. Dva jeho bratři padli v zahraničních armádách a ostatní členové rodiny byli popraveni a umučeni. Zůstal sám — docela sám.

Na jedné schůzi vězněných se seznámil s maminkou. Ona také prošla koncentráky, ale na rozdíl od Taťky, byla vroucně věřící nezlovnou křestankou. Nejdříve se vídali jen na schůzkách a na besedách. A tam se postupně při vyprávění jeden o druhém všechno dověděli. Maminka se vrátila — a také zůstala sama. A protože ani jeden nikoho neměl, začali spolu chodit. Taťka, jak to na sebe prozradil, byl do hlobi duše otřeseným pesimistou, spíše zamklým a plachým samotářem. Ale po čase, když navštěvoval s maminkou shromáždění, Slovo Boží jej přemohoval tak, že uvěřil. A pak se s maminkou vzali. Protože měli oba dost narušené zdraví, báli se mít vlastní děti.

Proto — takle jednou před vánočními svátky — se rozhodli, že si na vánoce půjčí nějaké děcko z „děčáku“, jak jsme my „domováci“ říkali. Na to se už dobře pamatuji, když přišli a stáli na chodbě s vychovatelem, se „strýčkem“, jak jsme byli zvyklí říkat. A já jsem se na konci chodby právě pral s Tondou N. — tehdy to byl vždycky jen Tonda, dnes je to Toník; tehdy jsme se jen prali, ale dnes se máme rádi a často se navštěvujeme, protože jsme dobrí kamarádi; také jako já pracuje u dopravního podniku a má báječná dvojčata — párek. Ale to jsem odběhnul. — Zavolali mě a... jestli prý bych k nim nešel na vánoce? Docela jsem se této nabídky polekal. Nikdy jsem nikde nebyl, jen v domovech. Ale protože se maminka na mě tak hezky smá-

la, však víte, jak se ona umí krásně usmívat, a protože se usmívala i přesto, že mě vychovatel barvitě vyličil jako pořádného uličníka, to mě odzbrojilo natolik, že mě to zlákalo. Tak že si pro mě zítra přijdu.

Zbytek toho dne jsem strávil vytvářením si představ, jaké to asi u nich bude. (Že jednou u nich zůstanu, to mě nenapadlo ani v té nejbljnější fantazii.) Už jsem se ani s Tondou nepral, třebaže se o to několikrát pokoušel. Druhý den jsem nemohl zvědavosti dospat. Ráno na Štědrý den si mě odvedli domů. Měli krásný, prostorný zářízený byt. Poprvé v životě jsem byl v nějakém bytě. Děčka, já jsem asi musel vypadat, když jsem na všechno kulis oči a na prahu obýváku jsem zůstal stát prý s otevřenou pusou. Až se tafka s mamkou tomu mému jevení nahlas museli zasmát.

Večer to u nich začalo skoro jako v „děčáku“: nejdříve večeře a pak se rozdávaly dárky. Ale přece tam při tom bylo něco jiného: jiná atmosféra, která, jak jsem vycítil — a malá děčka mají k tomu obzvláštní schopnosti — vychovala z té veliké knihy, z níž četli tatinek i maminka o děťátku narozeném ve chlévě a v jeslích. Tenhle příběh jsem slyšel poprvé. A pak zbytek večera mi oba vyprávěli — doslova kouzelně — o všem možném, co v té knize je: o Bohu, kdo je to Bůh a proč se Ho oba bojí, ale také proč Ho oba velice milují.

Druhý den ráno jsem šel s nimi do shromáždění. Tam bylo zase divení! Kolik tam bylo lidí! A jak tam všichni krásně zpívali! Byl jsem jako omámen — dnes vím, že se tehdy Pán Ježíš ke mně skláněl, daleko dříve, než jsem něco o Něm věděl. Tiskl jsem se k mamince, to si velice dobře pamatuji, chytíl jsem ji za ruku, a vzpomínám si, jak mi to dělalo dobré, když mou malou ručku jemně sevřela do své měkké teplé ženské ruky. Opřel jsem si hlavu o její paži a z očí se mi sypaly slzy. Svým útlým rozoumolem jsem začal chápat, co to je být sám, sirotkem, který není „nič“ a který nemá nikoho, kdo by ho pohladi nebo hezky — laskavě se na něho usnál. Do této chvíle nikdo mou ruku nedržel ve své. Jiné děti mají svou vlastní maminku a tatínka a sourozence — a já nemám nikoho, jen Tondu a s ním se pořád peru. Bylo mně najednou lito sama sebe, plakal jsem nad sebou, tak jak to umí jen dítě, když je mu smutno i krásně zároveň.

Co bylo dál až do oběda, to už nevíím. Při obědě se mě maminka ptala, proč nic nemluvím a jestli mi snad něco není. A já jsem jím se slzami v očích říkal, že se mi od nich nechce. „Tobě se u nás líbi?“ — „Ano.“ — „A ty bys chtěl být u nás?“ — „Chtěl.“ — Na tuhle rozmluvu nezapomenu, co zůstanu živ. A jak to pokračovalo?

No — ještě jsem si dost dlouho počkal, než naši vyřídili všechny formality a než jsem se stal jejich. Zlatí lidé! Co se se mnou natrápili, co se mnou zkusiли. Kolik trpělivosti a péče mi věnovali, kolik lásky prokazovali. A věřili — modlili se za mne a šli mi nádherným příkladem. —

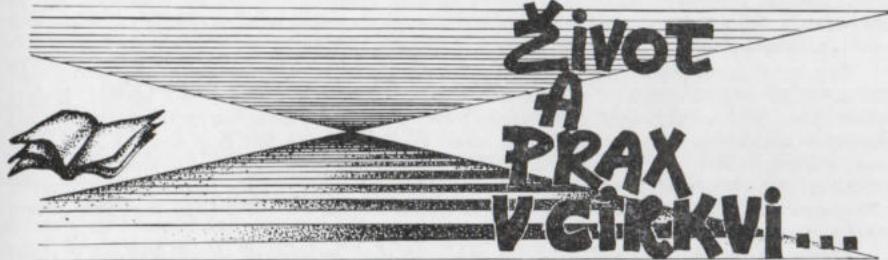
Bylo to v den mých čtrnáctých narozenin. Po slavnostní večeři s velkým dortem, od tatínka jsem dostal kolo, to tehdy začínaly „favority“, jsme se ztišili u Božího Slova. I tatínek i maminka děkovali Pánu Ježíši za mne a se slzami prosili, aby si mne zamiloval a vedl mne svou cestou. Pán Ježíš jejich modlitby vyslyšel. Ne jako chlapec, ale jako zralý člověk jsem v té chvíli došel poznání, že m u s í m začít s Pánem Ježíšem. Byl jsem přemožen. Rozplakal jsem se a v pláči jsem děkoval nejdříve jím za lásku, za trpělivost, za příklad, za vedení k Pánu Ježíši, a svému Spasiteli jsem děkoval za shovívavost a za touhu mít mě mezi Jeho vyvolenými. S upřímností jsem Ho prosil o odpuštění mých hříchů a moc začít nový život s Ním. A On, laskavý Pán, mě vyslyšel.

Tak jsem si dnes při výkladu bratra T. zase na všechno znova vzpomněl, jaká to byla odvaha mých pěstounů vzít si mě a trpělivě mě vést k Pánu Ježíši. Nemohl jsem jinak než našim zase znova moc poděkovat.

Dana: Vaši jsou, Jožko, vzácní Boží lidé. Nám všem by měli být vzorem. Jenom si to zvažme, co všechno prožili a vytrpěli — a jakého činu se, oba s nepevným zdravím, odvážili.

Petr: Ale měli Boží ujištění, že to mají udělat. Proto to učinili. — Jednomu z nejmenších.

Milí čtenáři, nezakusil snad někdo z vás jiný čin víry někoho z Božích lidí? Jestli ano, napište nám o tom. Těšíme se.
Vaše redakce.

Jednou z najvýraznejších črt dnešnej Cirkvi je existencia denominácií. Tažko to nesieame a nie sme v tom sami. Ale odpoveď na tento problém nie je ľahká. V evanjelických kruhoch sú isté medzidenominačné snahy triedzeho a vyváženého rázu, ktorých jasne postavené ciele a doktrinálna báza činia ich hodnými našej podpory. Ale ony nemôžu v konečnom dôsledku rozriešiť vlastný problém.

Denominacionalizmus triestí obecenstvo a svedectvo Cirkvi Božej a viedie k oddeľovaniu sa veriacich navzájom. Môže ich viesť aj k tomu, že sa spájajú dohromady pod rôznymi menami s programom, ktorý sa tak stáva prednejším, než je Meno a vec Krista samého a často dáva vzniknúť rivalite medzi rôznymi skupinami v Cirkvi. Tu leží zlo celej veci. Ale keď súdime denominacionalizmus, musíme byť úplne spravodliví, lebo výšie spomenuté zlá nepridržajú sa vždycky denominačných skupín kresťanov. Ani sa nemôžeme domnievať, že v každom prípade chýbajú pri tých kresťanských skupinách, ktoré denominacionalizmus zavrhujú.

Treba tiež jasne rozlišovať medzi denomináciou a sektoou. To nie sú dve označenia tej istej veci. Denominácia súvisí s pomenovaním, sekta s rozdeľovaním. Denominácia je útvor kresťanov, skutočných alebo nominálnych, ktorí sa pridržiavajú učenia alebo zachovávajú určitú prax zborového života, ktoré ich odlišujú od iných kresťanských skupín, a je označená určitým menom. Sekta je skupina, ktorá vylučuje ostatných veriacich v Krista zo svojho obecenstva a oddeluje sa od obecenstva s inými veriacimi z dôvodov iných než aké udáva Písma. Vytvára preto rozdelenie v tele Kristovom. Denominácia nie je sektoou, ak jej prax a chovanie nebránia jej v tom, aby uznávala a ponúkala plné obecenstvo každému údu tela Kristovho. Naproti tomu skupina kresťanov alebo miestny zbor môže rázne popierať, že sú sektoou, a predsa byť vo svojom postoji a chovani naskrze sekčárskou. „Sekčárstvo,“ hovorí C. F. Hogg, „je vec srdca, a nie vonkajšího výzoru.“

Je nezbytnou časťou nášho svedectva ako zborov odmietá denominacionalizmus i sekčárstvo. V súvislosti s tým je pravdou, keď poviem, že „bratské zhromaždenia nie sú denominácia“. Ale toto tvrdenie nemusí byť nutne pravdou iba preto, že sme ho vyslovili. Musíme sa čestne skúmať pred Bohom, lebo nechceme byť vinní z pokrytectva. Keď nám prichodí zamyslieť sa nad kresťanskými kruhmi, v ktorých sa obyčajne pohybujeme a máme obecenstvo, nachádzame spoločenstvo miestnych zborov, ktoré existuje ako odlišiteľný útvor kresťanov, ktorých praktizovanie zborového života — ako veria — podľa Písma, ich odlišuje od ostatných kresťanských spoločností a ktoré sa v skutočnosti vyznačuje určitými špecifickými rysmi. Ale toto sú práve prvky, ktorými sa vyznačuje denominácia.

Ak my, ktorí sa spolučujeme s veriacimi, nazývanými Bratmi, máme byť verní svojmu svedectvu, musíme zavrhnuť denominacionalizmus ako v princípe, tak aj v praxi. Ale je bezpochyby mimoriadne obťažné v praxi zabrániť, aby nám nebola vnútrená podoba denominácie, hoci to je stav oveľa priaznivejší než pozitívne sekčárstvo.

V úsilí zavrhnuť denominacionalizmus v praxi môže nás povzbudiť, že i keby boli okolnosti akékoľvek, nie je vôbec potrebné, aby sa v nás vnútorne vyvinul duch denominacionalizmu. Musíme však byť úplne praktickí a súčasne sa verne pridržiať biblických princípov. Sú tu prínamenom dva dôležité závery. Prvý sa týka nášho obecenstva s inými kresťanmi pri lámaní chleba. Tu prijímame všetkých, ktorí, podľa nášho vedomia, sú úprimní veriaci v Krista a zdraví v učení a zbožní v živote. Toto je jasný princíp z R 15:7 a 14:1. Z Novej zmluvy vyrozumievame, že mestny zbor je samostatná jednotka so svojím vlastným životom a svedectvom a že jeho existencia udeľuje jeho údom isté požehnané výsady, ale im aj ukladá určitú zodpovednosť.

Tak rozumieme, že je povinnosťou tých, čo spravujú mestny zbor, aby nadobudli istotu, čo sa týka úpravnosti a charakteru tých, ktorí sú prijímaní ako veriaci. Nebudem preto ani v najmenšom povzbudzovať k ľahostajnému postoju, a to ani pri vlastných spoluveriacich, a nás postup bude taký, že tí, ktorých prijímame k pamiatke smrti Pánovej, budú si vedomí, že zachovávame isté definitívne princípy biblického poriadku. Ale z tých istých princípov vyplýva, že nás mestny zbor mal byť mestom, kde všetok ľud Boží môže mať toto obecenstvo a budeme preto v tejto veci stáť pevne proti okémukoľvek sekúrstvu.

Druhý záver sa týka tých, ktorým môžeme dať priležitosť slúžiť Slovom v zhromaždení. V tejto veci zásady sú späť s darom, ktorý človek dostal od Boha, s prítomnosťou a mocou Ducha svätého pri uplatňovaní daru, zbožnosťou charakteru a osobného príkladu a užitočnosťou jeho služby pre tých, ktorí ho poslúchajú. Pre našu pravidelnú službu budeme rátať s tými, ktorých Boh v našom strede povolal a ktorí majú zjavný dar ako učiteľa a evanjelisti. Ale môžu byť prípady, keď pokladáme za užitočné dať možnosť poslužiť aj niekomu z iných kruhov. Samozrejme, budeme si vedomi, že naša sloboda musí byť využívaná v múdrosti a s ohľadom na duchovný prospech a praktické aspekty veci.

Budeme mať tiež na zreteli, že duchovné poučenie, ktoré má pre nás najväčšiu cenu, pride od tých, čo sú sami plne presvedčení o biblických princípoch, ktoré sa usilujeme zachovávať a na ktorých službu sa preto môžeme spoľahnúť v každom bode. A pôjde nám o to, aby sa dosahovali ciele užitočnejšie a trvalejšie, než iba uspokojenie túžby po zmene osoby alebo počutí nového hlasu. No pritom všetkom princíp slobody v tomto ohľade musí zostať zachovaný, ak sa máme vyhnúť denominacionalizmu.

Budú tu ešte iné závery, ovplyvňujúce naše vzťahy ku kresťanským skupinám a k dielu Božiemu mimo sféry našich zborov. V priebehu histórie Cirkvi vzniklo viacero denominácií z úsilia zbožných mužov o návrat k učeniu Novej zmluvy, niekedy aj za opozície, ba i prenasledovania. Sú duchovným domovom veľmi mnohých zbožných veriacich, patria medzi nich mužovia, ktorých služba je požehnaná v pôsobení Ducha svätého pri evanjelizovaní i vychovávaní svätých. Niektorí z týchto mužov prispeli k štúdiu a výkladu Písma spôsobom, za ktorý je im celý kresťanský svet, vrátane bratských zhromaždení, trvale zaviazaný vďaka. Veľká časť najlepších duchovných piesní je dielom autorov spomedzi týchto kruhov. Evanjelická biblická literatúra by bola ochudobnená o nejeden vzácny výklad, keby sme z nevytriedili všetko, čím prispeli „denomináční“ autori a keby celá vec závisela iba od veriacich z Bratských zhromaždení. To všetko sú veci, ktoré Boh spečalil svojim požehnaním, a my ich nesmieme prehliadať. No naproti tomu mnohé denominácie poskytli pôdu učeniu o osobe a diele Kristovom, o autorite Písma a iných fundamentálnych veciach, s ktorým sme v naprostom rozpore a ktoré musí nevyhnutne vytvárať bariéru nášmu obecenstvu a spolupráci.

Ak zachovávanie biblických princípov a doktrín, ku ktorým sa hlásime, viedie nás k tomu, že sa musíme oddeľovať od všetkého obecenstva s denomináciami a od pôsobenia Ducha svätého v nich a skrte ne, potom sa môže stať, že zmaríme aj to, o čo sme sa v tejto veci sami usilovali. Lebo my sami sa vyvinieme v skupinu charakterom tak denomináčnú, ak nie sekúrsku, ako sú tí, ktorých súdime. To je zrejmý záver z histórie Bratského hnutia. Ale ak naša horlivosť za jednotu Cirkvi viedie nás k nekritickému spolčovaniu sa s každou skupinou, ktorá sa prehlasuje za kresťanskú, môžeme sa ocitnúť v podobnej situácii, ako niektorí zbožní veriaci, ktorí horko žalujú, že v ich vlastných denomináciách sú mužovia popierajúci Božstvo Kristovo, alebo kto-

rých evanjelium nie je to, čo kázal Pavol a ktorých služba preto pôsobí veľké škody na diele Pánovom.

Aké stanovisko máme teda zaujať a ako postupovať? Hodno odcitovať slová C. F. Hogga („Čo hovorí Písmo?“): „Keďže Písmo neuvažuje o denomináciách kresťanov, marné by sme v ňom hľadali špecifické vedenie vo vzťahoch k denomináciám. Preto, pri všetkej slobode, ktorú by si jednotlivec v tejto veci mohol nárokovat, mal by sa riadiť vhodnosťou a účelnosťou podľa principu vysloveného apoštolum ... (1K 6:12 a 10:23). Môžu byť priležitosť, ktorá je rozumné využiť na zvestovanie evanjelia alebo vykladanie Písma. Toto je sloboda, ktorú žiadnemu služobníkovi nemôžeme odňať“ (R 14:4).

Dve veci by sme mali jasne pochopiť. Prvou je, že **poslušnosť Slovu Božiemu nás nezavádzajú, aby sme sa oddeľovali od všetkého obecenstva s inými kruhmi kresťanov.** Takéto oddeľovanie sa nie je učením 2K 6:17. Druhou je to, že **snaha obmedzovať, zakazovať alebo kritizovať tých, ktorí sa rozhodli slúžiť Pánovi v súčasnej sfére, alebo svoj nesúhlas s nimi podtrhovať ignorovaním alebo bojkotovaním ich služby alebo daru v zobre je priamo proti principu z R 14:4 a je prehmatom voči slobode a zodpovednosti služobníka pred jeho Pánom.** Tu opäť naša sloboda bude sa uplatňovať s patričným ohľadom na účelnosť a trvalé ciele, o ktoré sa usilujeme.

Aby sme kráčali správnom cestou, musíme na jednej strane zavrhnuť všetok denominacionalizmus a sekúrstvo a na druhej sa musíme vyhnúť nerozehodnosti a bezprincipálnosti, ktorá mestny zbor pozabavuje jeho jasne vyhraneného charakteru v súlade s principmi Novej zmluvy a musíme sa mať na pozore pred nezdravou toleranciou, ktorá povzbudzuje veriacich k tomu, aby podľa ľubovoľe pestovali obecenstvo s toľkými kresťanskými skupinami, kolko ich len je naporúdzí, bez toho, že by prevzali aj zodpovednosť. Sledovať takýto kurz nebude jednoduché. Ale tvárou v tvár súčasnému ekumenickému snaženiu evanjelické kresťanstvo potrebuje, tak ako zriedkakedy predtým, svedectvo mestnych zborov, ktorých život bude jednak účinnou podporou novozákoných princípov a súčasne praktickým uznávaním jednoty všetkých veriacich v Krista a tiež hodnôt a dôležitosti celého diele Pánovho, nech je konané kýmkoľvek. Tu je pre nás vec jednoznačná. Ak z nedostatku mravného charakteru pôjdeme cestou menšieho odporu a dovolíme, aby sekúrstvo pretrvávalo v našom strede alebo keď pre zlyhanie v nasledovaní jasných biblických princípov stratíme stabilitu a duchovnú disciplínu, nebudeťme prekvapení, ak nás Pán odstavi a ponechá nevyužitých a nepoužiteľných. Lebo pri Nom nemáme vlastnícke práva a Jemu sa nebude nikto posmievať. Čokoľvek sejeme, to budeme žať.

Sprac. -mk

Událosť, o ktoré se chci zmíniť, se stala jen tak na okraj jiného príbehu. Pán Ježiš měl namířeno docela jinam. Vždyť před chvílí za Ním přišel kníže Jairus a prosil o pomoc pro svou umírající dceru. A Pán jde, aby mu pomohl. Kolem Něho je jako obvykle velký zástup lidí. Mnoho lidí, dobrých i méně dobrých. Byli tu lidé s různými úmysly. Zdaleka ne všichni hledali Boží království. Někteří tu byli ze zvědavosti – chtěli vidět něco nového. Jiní tu byli ze sobeckých zájmů, chtěli získat něco pro sebe. Našli se i takoví, kteří se Pánu posmívali, ba i ti, kteří Ježiš chtěli usvědčit z hříchu a odstranit.

Všichni tito lidé se tlačili na Pána Ježiše, dotýkali se Ho, byli v Jeho těsné blízkosti. Písmo se však přesto zástupem lidí nezabývá a vyzvedává do popředí jednu ubohou ženu.

Byla to opravdu nešťastná žena. Dvanáct let ji trápila zákerňá choroba. Stále jí tekla krev a její krvácení nechcelo přestat. Dnes často čítáme v ordinacích: „Daruj krev, daruješ život!“ A této ženě život nezadržitelně utíkal! Nikdo jí nemohl pomoci. Marné byly snahy lékařů, svými radami jí přivedli jen trápení. Vynaložila veškeré své jméní, vše, co měla, dala, ale marně. Zdraví si za peníze koupil nemohla. Cítila se stále hůr a hůře. Pomalu začala chápát bezvýslednost svého snažení. A jako tonoucí se zoufale chytla poslední naděje, naděje, kterou malokrát bral vážně – Pána Ježíše Krista. Protačila se skrze zástup až k Němu a dotkla se jeho oděvu s vírou, že jí pomůže.

V té chvíli se Pána Ježíše dotýkalo hodně lidí. A Pán na ně nereagoval, tak jako my v tlačenici nevnímáme lidi, kteří se nás dotýkají. Avšak na dotyk této ženy Pán ihned reagoval. „Kdo se mne dotekl?“ – tázal se lidí kolem sebe. Všichni se na Něj udiveně dívali. Petr odpověděl: „Páne, vždyť jsme v tlačenici a Ty se ptáš, kdo se Tě dotekl? Copak je to něco divného? Vždyť se Tě dotýká tolik lidí...“ Ale Pán odpověděl: „Někdo se mne dotkl, neboť jsem poznal, že od mne vyšla moc...“

A tato žena byla uzdravena. To se stalo před dvěma tisíciletími. Přesto však tato událost má co říci i nám, lidem 20. století. Boží Slovo je nadčasové, platí pro všechny lidi všech dob. Je Božím plánem záchranu člověka. A dnes člověk potřebuje záchrana právě tak, jako tehdy. I dnes potřebujeme Pána Ježíše. I dnes jsou kolem Něho zástupy lidí. Lidé se Jej i dnes „dotýkají“ – mluví o Něm, vyslovují Jeho jméno při každém překvapení a neuspěchu. Ale pozor! To není dotyk víry. Na takový „dotyk“ Pán Ježíš neodpovídá.

I dnes jsou lidé „postiženi“. Celé lidstvo „krváci“. Život utiká lidem mezi prsty a nikdo není schopen jej zadržet. Lidští „lékaři“ na problémy lidstva nestačí. Celé lidstvo, každý člověk je těžce nemocen a potřebuje pomoc. Lidské prostředky nepřináší žádanou úlevu. Člověk marně hledá pokoj a štěstí. Ani dobré skutky, ani askeze, ani mravné „bezúhonné život“ nemohou dát člověku pokoj, nemohou zaslavit prchající život. Za všechny peníze světa si člověk nemůže koupit své „vnitřní zdraví“. Lidé rozdávají celý svůj majetek, avšak marně. SMRT ZŮSTÁVÁ POSLEDNÍM VÝKŘÍCNÍKEM za všemi snahami lidí. Smrt časná i věčná. Lidé jsou na tom stále hůře.

Proč nemohou být lidé šťastní? Proč nemohou žít tak, jak by si přáli? Důvodem je hřich. To je ta nemoc, která zabíjí. A obvykle ne najednou, ale postupně, záladně. To je situace, v níž jsou lidé. Slovo Boží říká: „Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží“ (R 3:23). A na jiném místě: „Odplata za hřich je smrt“ (R 6:23).

I dnes je však pomoc v Pánu Ježíši. Jeho ruka je vždy ochotna pomoci. Náš příběh nás učí několika závažným skutečnostem:

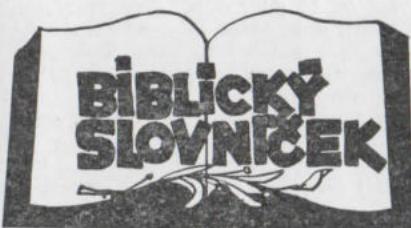
1. Pán Ježíš má vždy čas pro toho, kdo k Němu přijde. Měl čas pro Nikodéma v noci, pro lotra na kříži a ani dnes neodmítně nikoho, kdo za Ním přijde. Přišel jsi už k Pánu Ježíši s prosbou, aby Ti odpustil hřichy?

2. Ze zástupu je nutno vyjít. V zástupu se nic nezíská. Chci zdůraznit, že takovým zástupem může být i kostel nebo shromáždění. Pouhá přítomnost v zástupu nikomu nepomůže. Každý se musí osobně setkat s Pámem Ježíšem a sám s Ním jednat o spásé své duše. Tato žena by nebyla nikdy uzdravena, kdyby se neproplačila přes zástup a sama se jej nedotkla. Ochrnutý člověk by zůstal navždy nemocen, kdyby jej nepustili až k Pánu Ježíši. Mnoho lidí bude zklamáno ve věčnosti, kde zjistí, že jejich navštěvování shromáždění jim nepomohlo ke spasení, protože se osobně, sami, nesetkali s Pámem Ježíšem. Dotekl jsi se již sám takto Pána Ježíše? Spasení nemůže dát nikdo jiný než Pán Ježíš. Proto je třeba za Ním si pro ně přijít.

3. Pán žádá vyznání. On se nespokojil s tím, že tato žena byla uzdravena. To nemělo být samoúčelnou věcí. Vždyť tato žena by dosáhla zdraví, ale odešla by a ostatní lidé by na tom zůstali stejně. A Pán přece přišel proto, aby pomohl všem lidem, kteří pomoc potřebují a kteří po ní touží. Tato žena měla být svě-

kem Boží milosti, které se jí dostalo. Proto se Pán Ježíš ptál, kdo se Jej dotekl. Jinak by se ptát nemusel, vždyť to přece sám dobré věděl. A stejně je tomu dnes. Když se někdo dotkne věrou Pána Ježíše, uvěří Jemu, a dosáhne spasitelné milosti, pak si to nemá nechávat pro sebe. Máme být hotovi vydat počet o milosti, kterou jsme obdrželi. Máme vyprávět o tom, co jsme zažili. Apoštol Pavel nás učí: „Blízko tebe jestí slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Toť jest slovo to víry, kteréž kážeme: Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děle k spasení. Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož věří v Něho, nebude zahanben“ (R 10:8–11).

-tp-

PRAVDA

Pravda s láskou tvoří dvojici nejzávažnějších prvků, z nichž se skládá duchovní povaha Kristova i jeho učedníků, křistovců. Pravda je v S. Z. vyjádřena témoto slovy: AeMet – spolehlivost, věrnost, pravda; AMeNaH – péče, výchova, pravda. Kromě toho je dobré znát příslovek AMeN – spolehlivě, vpravdě, pravdivě; je tomu tak; AMeNaM – opravdu, skutečně. Slova AMeN se používají i tehdy, když má být vyjádřeno, že jde o pravdivost. Profesor filosofie W. Koppelmann, věřící a Bible si vážící muž, prokázal r. 1904 ve své knize „Kritika mravního vědomí“, a to předběžně bez použití Bible, že pravdivost je nejzákladnější mravní základ všech povinností a závazků. Z pravdivosti a ze spolehlivosti, jejího praktického uplatnění, plynou všechny ostatní dobré vlastnosti, které mají zdobit opravdového člověka. Není proto divu, že v rozsahu hebrejského pojmu AMeNaH nalézáme jak pečlivou výchovu tak pravdu. Z toho ze smrtí záhuby do zachraňujícího života (J 5:24).

H. J.

- Povaha dokazuje svou jakost v tom, jaké kolem sebe vytváří ovzduší.
- Nestačí mit nějakou pravdu objasněnou; pravda musí námi vládnout.
- Modlime-li se v duchu a v pravdě, je i dlouhá modlitba krátká. Nemodlime-li se v duchu, je i krátká modlitba dlouhá.

Kapky z moře

Sestra Marie Křesinová vzpomíná . . .

V r. 1908 se vrátil můj manžel z ciziny a Pán jej postal do Vizovic na Moravě. V krátké době zde uvěřilo na jeho svědectví několik duši, byly pokřtěny a přibývaly další. Tak se utvořil ve Vizovicích sbor a věřící se zde scházeli každou neděli k slavení památky Páně.

Jednoho dne dostal manžel obsílku od soudu v Uher. Hradiště pro rozdávání letáků. A Pán si této okolnosti použil pro svědectví jedné hledající duši. Manžel chtěl jet na kole, ale Boží úmysl byl jiný. Na kole praskla duše, a proto musil jet vlakem. V kupé, kam přistoupil, seděla jedna paní a Pán dal brzy přiležitost k jasnému svědectví. Třetí den dostal manžel od té paní dopis, kde mezi jiným psala: „Svlékám se sebe starý šat, plný nečistoty a oblékám na sebe čisté roucho spravedlnosti Pána Ježíše.“ Z celého dopisu bylo patrné, že tato žena prožila opravdové obrácení. Psala o tom své sestře do Vídne, kterak je šťastna, že za ni Pán Ježíš zemřel na kříži, že Bůh odpustil všechny její hřichy, že má nyní jistotu spasení a v srdci radost a pokoj. Po nějakém čase dostal manžel pozvání od této její sestry z Vídne. Zajel tam a z milosti Boží uvěřila i ona, později pak i její syn a dcera. I zde Pán přidával duši a povstal sbor. Manžel se tu často zastavil i později po první světové válce, když cestoval do Jugoslávie a do Bulharska.

Asi po 3 letech se manžel odstěhoval z Vizovic do Prahy, kde ho Pán vedl k vydávání časopisu „Ze slov Pravdy a Lásky“. Z Prahy byl často zván k br. Kovářovi do Plzně, kde jsme se poznali a počátkem války nás Pán spojil k společné pouti životem. Zůstali jsme v Plzni a hned asi za měsíc byl manžel povolen k vojsku. Hlásil se však do zaměstnání ve Škodových závodech, kde byly vyráběny válečné zbraně. Byl přijat, a tím se vyhnul přímé účasti na válečném poli. I v tom zaměstnání jej Pán používal ke službě svědectví. Uvěřili tak 2 úředníci s rodinami a ještě několik duši. Bratři najali místo a začali jsme se pravidelně shromažďovat. V tomto zaměstnání setrval manžel po celou dobu války a ještě asi rok po té, načež vystoupil a věnoval se opět cele práci Páně. Začal též znova vydávat časopis.

V té době byl manžel pozván rodinou Štrycových do Sázavy. Pán tím otevřel srdce nejmladší jejich dcery, pak též starší. Posléze uvěřil i otec, matka již v té době nežila. Starší dcera se později provdala za br. Holuba. Manžel navštívil tuto rodinu několikrát. Štrycoví pozvali své známé, aby i oni slyšeli zvěst evangelia. Pán zde velice požehnal, takže několik duši přišlo k obrácení. Pravidelná shromáždění se konala u Holubů. Po smrti br. Holuba rajal bratři místo, kde se shromažďují dosud.

Podobným způsobem vznikaly sborečky i na jiných místech, v Folíně a jinde. Zvláštními Božími cestami vznikla shromáždění na Žamberecku. Pán ve svém předivném myšlení si použil k šíření evangelia i tak smutného místa, jako byla vojenská služba v první světové válce. Na vojně byl jeden věřící bratr ze Slovenska, kterému Pán dal moc k svědectví ostatním vojínům. Někteří z nich uvěřili, mezi nimi byl i br. Dytrt ze Žamberecka. A tohoto upřímného bratra vedl Pán zvláštní cestou k službě. Vrátil se domů po skončení války a přinesl si vážnou plicní chorobu. Musil se léčit v sanatoriu ve Sternberku. Pán jej tam vystrojil milostí k svědectví spolupacentům o Boží lásce, zjevené v Pánu Ježíši, a o moci vykoupení. Mnozí měli zájem a br. Dytrt pozval manžela, aby k nim promluvil. Lékaři k tomu přivolili a manžel tam mohl několikrát kázat. Asi 6 nebo 8 pacientů uvěřilo, mezi nimi byl též „Izraelský, v němž lsti nebylo“, známý a věrný br. Zeisl z Brna.

Když se br. Dytrt vrátil ze sanatoria, pozval manžela do Žamberka a začalo tam shromáždění. Práce se rozrostla do mnohých míst v okolí. Na Slovensku působil mezikmí br. Butscher a v Brně vedl shromáždění br. dr. Zeman.

V r. 1928 jsme se stěhovali z Plzně do Prahy. Bylo zde několik duši, shromážďovali jsme se nejprve u sestry Roztočilové ve Vršovicích. Později, když duši přibývalo, najali jsme místo. Nejprve na Žižkově, pak ve Studentském domově na Albertově, krátký čas též v Divčím domově „Budči“ na Vinohradech a posléze

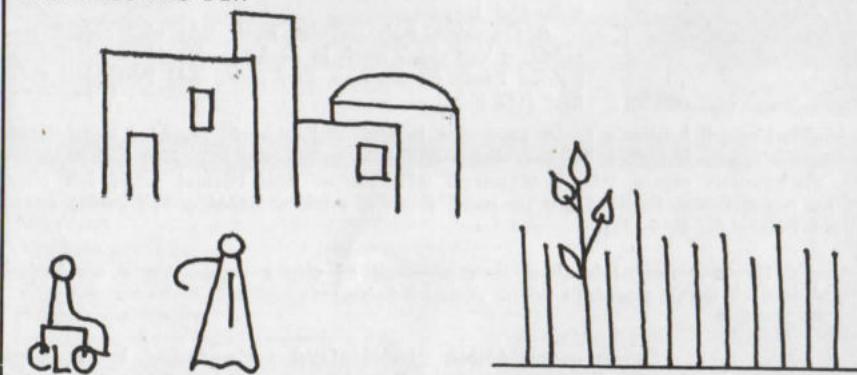
řadu let v místnosti v Nuslích. Tam již shromáždění požehnaně vznášelo a po druhé světové válce najali bratři druhou místo ve Spálené ulici. Evangelizační shromáždění a biblické hodiny se konaly na dvou místech a mnoha duším zde bylo poslouženo. Též na jiných místech si Pán vzbuzoval své svědky a vznikaly skupinky věřících. Br. Vaněk působil požehnaně nejprve na Mostecku a později na Sobotecku a jiní bratři rovněž.

To je hrst vzpomínek na naše počátky práce Páně. Všichni vzpomenutí bratři a sestry již odešli k Pánu, „skutkové pak jejich jdou za nimi“. Kéž si Pán i dnes vzbudí svědky a vypudí na žen svou dělníky, kteří by především láskou, čistým a svatým životem dokazovali moc evangelia Kristova. Pak bude moci Pán přidávat těch, kteříž by spaseni byli.

Na obrázku stojí zleva: br. Mladějovský, David st., Dytrt, Formánek; sedící zleva: Zd. David, Křesina, Roberts, sestra Formáneková, Kytlicová.

TAKÉ NĚCO PRO DĚTI

Obrázky ve 3. čísle představují:

Levý: Král Agrippa a Pavel, Skutkové apoštoli 26:28.
Pravý: Čtyři mužové nesli poraženého, Marek 2:3.

BESEDA S PŘEDSTAVITELI STÁTNÍ SPRÁVY

Z improvizované besedy zástupců našich sborů s představiteli Sekretariátu pro věci církevní ministerstva kultury v Praze u příležitosti slavnostního složení slibu 16. 9. 1974 shrnujeme:

Cesta důsledné socialistické politiky našich národů, která je dějinným odkazem naší novodobé historie, se ukázala správnou. Důkazem toho jsou velké budovatelské úspěchy, zejména tak též probobojuvánou zemědělské politiky. Od základu se změnil obraz našeho venkova, zvlášť tvář dnešního Slovenska. Tim, že socialismus odstranil třídní rozdíly s vykořisťováním, hmotnou budou a pečeje o stálý růst životní úrovně, představuje nejhumánnější společenský systém. Tuto atmosféru vyjádřily zejména mohutné oslavy 30. výročí Slovenského národního povstání, které vyznely v manifestu jeho pokrokovému odkazu.

Křesťanská etika v minulosti propadla malomyslnosti, pesimisticky se odvrátila od řešení společenských problémů, unikala do abstraktních oblastí mystického světa a ustrnula v pasivitě ve vztahu k světu a životu. Tim ztratila svou vlastní silu Kristovy účinné lásky k bližnímu a konkrétní program. Tato resignace je v rozporu s hlubokým lidským vztahem a aktivním činorodým zásahem Pána Ježíše do sobecké lidské orientace pro změnu člověka a světa! Jeho kázání na hoře je programem evangelia v mnohem širší souvislosti než bývá chápán.

Dnešní křesťanství si uvědomuje svůj dějinný dluh a bez ohledu na cirkevní dogmatu mobilizuje všecky věřící, aby pozdvihli svůj aktivní hlas pro odstranění krvid, bolesti a utrpení v jakékoli podobě, pro zachování a upevnění světového míru a spravedlivého světa tvůrcí a radostné práce.

Náš socialistický stát vyoše hodnoti postoj našich sborů k všemu pokrokovému a tvůrčímu, co socialismus přináší a očekává aktivní spolupráci všech příslušníků v dnešním zápasu za lepší a krásnější svět.

Redakce -

Přešli letné mesiace a zostali po nich spomienky krásné, ale aj smutné. Chceme sa aspoň lečmo zastaviť pri niektorých...

Koncom augusta sa dožila 100 rokov naša milá sestra MÁRIA MAMOJKOVÁ zo Zvolena-Môrovej. Ti, ktorí ju prišli pri tak významnom výročí navštíviť, mohli ju vidieť neobyčajne sviežu, plnú radosti a zdravia. Svoje dni prežíva v plnom obecenstve s Pánom. Chceme sa aj my dodatočne pripojiť s týmto prianím do ďalších dní jej krásneho života:

„A On sám, Boh pokoja, nech Vás ráči celých posvatiť, a Váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príde náš Pán Ježiš Kristus“ (1Te 5:23).

Niekto mladi bratia a sestry sa počas letných dní rozhodli uzavrieť manželstvo. Myslime na všetkých týchto novomanželov a prajeme im, aby ich život bol plný radosť, duchovných piesní, aby prekypovali vďačnosť voči Pánovi, ktorý ich chce viesť na novej ceste. Podriadujete sa jedni druhým v bázni Bozej a tak budete spolu šťastni v Pánovi (Ef 5:19-21).

Vedľa týchto radostných chvíľ sme prežívali aj chvíle rozlúčenia s niektorými drahými, ktorých si Pán povolal z nášho stredu k Sebe.

Odišla sestra ANNA SLANCIKOVÁ z Kmeťoviec, ktorá zbytok svojho života prežívala v Bratislavě a žila pre Pána viac ako 50 rokov. Spolu so svojím manželom slúžili Pánovi a ich dom bol miestom pre zhromaždenie vyše 38 rokov.

Zvlášť hlboko sa nás dotýka odchod našej milé sestry MUDr. RUTKY DINDŽÍKOVEJ z Bratislav-Y-Rača, ktorá mala pred sebou ešte toľko krásnej práce a tak rada svojmu Pánovi slúžila v úprimnosti srdca. „Prečo si nám, Pane, vzal našu Rutku?“, pýtal sa v duchu jej rodičia, pribuzní, mládež i ostatní bratia a sestry, ktorí sa vo veľkom počte zišli 22. 8. t. r. na cintoríne v Rači, aby doprevadili telo milé Rutky do hrobu. „Co ja robim, ty nevieš teraz, ale potom zvieš“ (J 13:7). On má právo presadiť si svoj vlastný, krásny voňavý kvietok z pola do svojej blízkosti. „Drahá je v očiach Hospodinových smrť jeho svätých“ (Z 116:15).

To platí aj o ďalších vykúpených, ktorých si Pán odvolał z tejto zeme do slávy. Spomenieme aspoň niektorých:

Odišiel brat KAREL FIERLA vo veku 67 rokov, dlhorčný príslušník ostravského zboru, naposledy zamestnaný v Jeseníku. Mal dar služby Slovom a zvláštnu horlivosť a vernosť v osobných svedectvách o Pánovi, za ktorého sa nikdy nehanbil i za cenu tažkosti. Posledné poznámky v jeho zápisníku sú jeho stručné záznamy na túto temu, ďalej jeho preklad nemeckého svedectva prof. Alberta Einsteina (1879-1955):

„Jsem Žid, ale zářici obraz Nazaretského na mne učinil přemocný dojem. Nikdo se tak Božsky nevyjádřil jako On. Ve skutečnosti je na světě jen jedno místo, kde nevidíme žádnou temnou skvrnu – je to osoba Ježíše Krista. V něm se Bůh nejzřetelněji před námi postavil...“

a publikánon pokorný vzduch: „Bože, bud' milostiv mně hříšnému“. Tieto jeho poznámky nám majú čo povedať.

V auguste sme sa tiež rozlúčili s milým bratom RICHARDOM PÁSKOM z ostravského zboru. Od chvíle, kedy spolu s manželkou poznali veľkú Božiu milosť v Pánu Ježišovi, verne Ho nasledovali a Jemu slúžili. Posledné roky prežíval v nemoci, ale zvlášť v nej prejavila sa jeho tichosť, pokora, trpežlosť a spoliehanie na Pána.

Po ťažkom utrpení dňa 12. 8. t. r. odišla k svojmu Pánovi vo veku 60 rokov sestra BOHUMILA FOLLAUFOVÁ z pražského zboru. Rozlúčili sme sa s ňou v obradnej sieni v Lounech a pri rodinnom hrobe v Černochove, kde naposledy bývala. Spominame na jej horlivé svedectvá, dar zdravého duchovného rozsudzovania a nároky na verność v osobnom živote veriacich.

Pamäťajme na tých, ktorí verne na tejto zemi nasledovali svojho Pána, Jeho milovali a slúžili Mu celým srdcom. Budeme ich nasledovníkmi v očakávaní, že aj nás môže Pán odvolať v ktorúkoľvek chvíľu. Budeme preto vždy hotoví, pripraveni, očakávajúci svojho Pána.

-jos

1. Doplňovačka: (oprava z čísla 2/74)
VŠ . O . US . ; . OŽ . BR . . J . T . . . O . E . . ŽTE!

Doplňte chybějící písmena v uvedeném citátu.

Za správný a úplný text s uvedením místa 2 body.

Omlouváme se za tiskovou chybu ve 2. čísle.

2. Přibuzenské vztahy:

Jak se jmenovali muži, uvedení v následujícím odstavci? Za každou správnou odpověď, doloženou místem v Bibli, náleží 1 bod:

1. Syn Agar,
2. manžel Hadassy,
3. Davidův synovec, který uměl dobře utíkat,

4. Kulhavý Saulův vnuk,
5. strýc kněze Itamara,
6. prvorodený syn Elkánův,
7. nejstarší Davidův bratr,
8. Ezechiašův syn,
9. manžel Druzilly,
10. manžel Priscilly.

3. Rébusy:
a) 50 + B + N (muž) 2 body b) RT (žena) 2 body

4. Královská procházka:

HO	NE	BU	KU
STÝR	SPO	STAT	DU
DIN	PA	MI	DO
MŮJ	JEST	NE	TI

Za určení věty: 1 bod
za citát: 1 bod

5. Záměnka:
bez „H“ – „Hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí“,
v s „H“ – byly vody hořké,
řešení je prosté.

Za vyřešení 3 body – uveďte i místo, kde se o nich v Bibli piše.

Upozornění pro luštitele: Tato záměnka se dá řešit pouze v češtině. Ve slovenském textu jsou oba názvy stejně!

6. Skládačka:

K mužskému jménu přidej slovenský zápor, navíc padesátku,
a jméno máš bohatýra, co si vybojoval manželku.
– 2 body.

7. Můžete třikrát hádat:

- A. a) Její manžel se jmenoval Lapidot,
b) musela připomenout jednomu muži úkol, který mu Bůh svěřil,
c) byla soudkyní v Izraeli.
- B. a) Vlastnila obchod v jednom řeckém městě,
b) byla pokřtěna jako první křesťanka v Evropě,
c) přijala do svého domu apoštola Pavla.
- C. a) Obával se, že klesne obrat v jeho obchodě,
b) popudil proti Pavlovi obyvatele Efezu,
c) byl zlatníkem.
- D. a) Padl k nohám Pána Ježíše,
b) byl představeným židovské školy,
c) Pán Ježíš vzkřísil jeho dceru.
- E. a) Kázal v Samaři po smrti Štěpánově,
b) byl diakonem v první křesťanské církvi,
c) pokřtil komorníka královny Kandáces.

Za správné vyřešení každého jména patří 1 bod.

Odpovědi zašlete do 3 týdnů po obdržení časopisu v obálce na obvyklou adresu.
připr. -tp

Řešení hádankářského koutku 4. čísla:

Můžete třikrát hádat:

- 1. Komorník královny Kandáces
 - 2. Filip
 - 3. Gedeon
 - 4. Bóz
 - 5. Eli
 - 6. Saul
 - 7. Malchus
- 2. Otázky br. Heryána:**
a) Eleazar, syn Aronův

- b) holubice z Noemova korábu
- 3. Lában, Nábal

4. Rebusy:
Zamri, Elymas

5. Záměnka:
Azael, Azazel

6. Řetězovka:
Abram, Mene, Ester, Raab, Balák, Kána,
Achan, Nébo, Ozeáš, Šart, Titus, Stůl,
Láska, Amen, Narai.